

EVROPSKÁ SPACE OPERA

KONSTANTYNŮV
EFEKT

KAROLINA FRANCOVÁ

Karolina Francová

KONSTANTYNŮV EFEKT

Copyright © 2016 by Karolina Francová
Cover © 2016 by Dollar Photo Club
For Czech Edition © 2016 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-305-8 (pdf)

Karolina Francová

Konstantynův efekt

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2016

Edice

„Evropská space opera“

v nakladatelství Brokilon

Karolina Francová: Konstantynův efekt

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. *Pomníky zimy **

Julie Nováková: Blíženci

1. Prstenec prozření
2. Elysium
3. Hvězdoměnci

Pavel Obluk: Kra

Robert Pilch (ed.): Capricorn 70

Aleš Pitzmos: Světlo pulsaru

Aleš Pitzmos: Záře supernovy

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. Válečníci
2. *Hvězdný oceán **
3. *Ušlechtilé průměří **

** připravujeme*

<http://karolina-francova.mypage.cz/>

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Kapitola 1

Ten den

Ten den Martha uslyšela výkřik, na který celý život čekala.

Vždycky tak nějak podvědomě předpokládala, že k tomu dojde v noci, která temné věci přitahuje, místo toho se však domem rozlehl v brzkém odpoledni, když venku panoval příjemný teplý jarní den a slunce rozjásaně zářilo na vymetené obloze.

Vyskočila ze židle a vrhla se ke dveřím do pokoje dcery. Tristam stála u psacího stolu, v ruce svírala lovecký nůž s patnácticentimetrovou čepelí a na jejím předloktí se šklebila podélná rána. Krev tryskala v silném proudu a smáčela podlahu u jejích nohou.

Chtěla se zabít, ulevilo se Marthě. Jen se chtěla zabít.

Jenže pak k ní Tristam obrátila bledý, potlučený a k smrti vyděšený obličej. Martha znovu pohledem zkontrolovala nůž. Jeho čepel byla lesklá a čistá.

„To bude v pořádku,“ řekla, ale hlas se jí chvěl.

Dobře věděla, že v pořádku už to nebude nikdy. Minulost si

je našla. Našla si je daleko v cizí zemi, pod cizími jmény, po čtyřiaadvaceti letech.

Obtočila Tristam kolem rány provizorně bílé bavlněné tričko, aby trochu zpomalila krvácení, a utíkala pro lékárníčku. Udržovala ji dokonale vybavenou, protože ordinace lékařů pro ně dvě měly zavřeno. Představovalo to pro ni svého druhu zaříkávání. Říkala si, že dokud bude mít všechno připravené, určitě se nic zlého nestane, a doposud to taky fungovalo. Tristam si nikdy nic nezlomila, nespálila se, neporežala se, nikdy vážněji neonemocněla, a to ji v zájmu utajení identity donutila hrát kompaktball, sport, při kterém byly úrazy na denním pořádku.

Vrátila se s temně rudou krabičkou z tvrzeného hedvábí s archaickým bílým křížem na zámku, sundala z rány látku promočenou krví a na zranění nastříkala tekutý obvaz. Krvácení ustalo.

„Mami,“ konečně promluvila Tristam.

„Já vím, já vím, bude to dobré, nic se nestalo, bude to dobré, věř mi,“ odpověděla jí rychle, aby jí zabránila vyslovit to nahlas.

„Mami,“ Tristam se nedala zastavit.

„Zapomeneš na něj, uvidíš. Za rok už ti to bude připadat jako hloupost.“

„Mami, já jsem...“ pokusila se Tristam znovu pronést nevyhnutelné, ale naštěstí se jí podlomila kolena.

„Musíš si lehnout, oslabila tě ztráta krve.“

Martha ji odvedla k lůžku pod oknem a donutila ji položit se. Tristam se nevzpírala, byla malátná a odevzdaná. Sotva se její hlava dotkla polštáře, usnula, až se Martha polekala, že zranění je vážnější, než odhaduje, a že upadla do bezvědomí. Nahmatala jí tep. Byl silný a pravidelný stejně jako dech. Mohlo ji to uklidnit, ale stačil jediný pohled na zranění prosvítající skrz obvaz a po zádech jí přeběhl mráz děsu.

Donesla vodu a uklidila krev – vyčistila koberec, otřela skvrny

na židli, skříni i na stole, pokusila se odstranit ji z ručně psaných poznámek k seminární práci, na které Tristam už skoro měsíc dělala. Krve bylo tolik, až se tajil dech, ale Martha z vlastní zkušenosti věděla, že když dojde na louži krve, vždycy to vypadá, že je jí víc. Vyměňovala vodu, až z ní zmizel i slabý růžový nádech, přesto se v místnosti pořád vznášel sladce železitý pach a nedovoloval jí zamknout minulost zpátky do skříňky zapomnění.

Selhalo to, na nic jiného nedokázala myslet. Myslela jsem si, že jsme unikly, ale našlo nás to. Musím najít nějaký jiný způsob.

Neodvažovala se na Tristam podívat. Bála se, že jediný krátký pohled by stačil, aby ztratila poslední zbytky sebeovládání. Zhroutila by se, a to by nikomu a ničemu nepomohlo. Spustila sluneční clonu na okně, znovu zkontrolovala dceru a pak se v obývacím pokoji posadila k terminálu.

Musí existovat důvod, proč se to stalo právě dnes.

Přetáhla si před oči čtecí štít a ruce položila na dotykovou desku. Připojila se k síti a zadala vyhledávací kritérium: Teritoria aktuálně.

Odkazů bylo zoufale málo a všechny zastaralé – co ze sítě neodstranila cenzura teritoriální diktatury, o to se postarala arvelská vláda. Válka zuřila naplno, informací bylo pomálu a jejich hodnotu snižovala propaganda.

V bitvě o Hanoé dosáhly ztráty Arvelu deseti tisíc pěti set dvaceti mužů, ztráty Teritorií však činí dvakrát tolik.

Dalo se tomu věřit? Byla si celkem jistá, že Teritoria podávají statistiky mrtvých úplně opačně.

Zásobovací konvoj prorazil blokádu u Milde.

Mezi lidmi se naopak šušovalo, že Milde to má spočítané.

Otto Larsson podlehl následkům zranění. Diktátorský režim se hroutí. Konec války na dosah.

Tak tohle byla novinka, i když podle zprávy Otto Larsson

zemřel před více než třemi měsíci. Jenže kdyby se režim zhroutil, Teritoria by už dávno žebřala o mír.

Ne, pomyslela si Martha vyděšeně. Režim se nezhroutil. To jen Illya je už dost starý.

Zadala do vyhledavače jeho jméno.

Objevil se portrét mladého muže. Měl po svém otci světlé vlasy, temně hnědé oči a pleť s nádechem věčného opálení. Byl impozantně vysoký, měl rozložitá ramena a uniforma mu přidávala roky i vážnost. Byl dospělý.

Proboha.

Martha třesoucí se rukou otevřela starou složku chráněnou několikanásobným heslem. Kontakt v ní vždycky měla v úmyslu použít jen v nejvyšší nouzi, ale ta teď nastala. Potřebovala ověřené informace od někoho vysoce postaveného. Musela něco udělat a musela to udělat hned.

Odpověď systému na její volání přišla v podstatě okamžitě a jí ihned bylo jasné, že je zle.

„Osoba, kterou se snažíte kontaktovat, zemřela dne 12. 1. 4450.“

Deset dní po Tristamině transferu.

V Marthě se zastavilo srdce.

Panebože. Popravili ho za Tristamin transfer. Nikdo nám nepomůže. Jsme v tom samy.

*

Ten den už od probuzení nestál za nic. Ne že by tedy Tristam chovala nějaká přehnaná očekávání. Její život byl už dlouhé roky stále stejně nesnesitelný – od prvního ranního pohledu do zrcadla až po večerní sprchu. Nenáviděla to, nesnášela každou sekundu, nedokázala to vystát tak moc, že každý každičký den uvažovala o tom, že to skončuje.

V noci se jí zase zdálo o K. Přišel k ní, líbal ji a bral do hrstí její dlouhé vlasy, jeho rty jí přejížděly po šíji a přinášely s sebou horce mrazivé vlny. Obratně jí stáhl z ramen košili, jeho dlaně spočinuly na jejích prsou, horké a pevné, a tiskly jí je a mnu-ly skoro násilně. A ona si beze studu vychutnávala jeho tělo, vymodelované do esence mužství podle toho nejlepšího arvelského vzoru. Olizovala jazykem vytetovanou evidenční vlnu na jeho klíčních kostech. Cítila jeho vůni. Tlak jeho mužství.

Byl to příjemný sen, samozřejmě že ano, ačkoli si nedokázala představit, jak s dozvukem takové erotické fantazie snese bez uzardění jeho reálnou přítomnost na dopolední přednášce, ale mnohem horší bylo, že když se ráno probudila, opět mohla převlékat postel, tento týden už potřetí.

Zavřela se do sprchy a drhla se hrubou žínkou, až jí pokožka zčervenala a páčila jako oheň. Laserovou žiletkou se pečlivě oholila, přejela každé místo snad stokrát, aby si byla jistá, že její kůže je hladká a holá. Samozřejmě se nakonec řízla. Pod horkou vodou ranka silně krvácela a razila si narůžovělou cestičku po jejích prsou, přes břicho do klína, stékala jí po stehnech a navozovala iluzi něčeho, co nikdy nemělo být. Hrdlo jí stáhl pláč, ale slzy jako obvykle nepřišly. Nemohla plakat, zábrany byly příliš silné. I tuhle jedinou možnost úlevy jí matka tvrdou výchovou vzala.

Osušila se, ošetřila si drobné poranění a oblékla si tmavě modré tričko. Napnulo se jí těsně přes hrudník a odhalilo všechno, co by tak ráda schovala. Odvrátila se od zrcadla a utáhla kožený opasek kalhot. Z vlastního šatníku se jí dělalo zle a z vlastního pokoje ještě hůř. Neměla tam jedinou věc, která by jí byla blízká, žádný dnes tak populární obraz jedné z arvelských planet postupně uvolňující vonné esence, žádný květinový vzor na stěnách, dokonce i povlečení postele bylo z lesklého černého hedvábí – každý večer na ni čekal hrob.

„Zase ses holil?“ zamračila se na ni matka, když přišla ke stolu. „Když už nedokážeš poslechnout a holit se jen dvakrát týdně, mohl bys aspoň být opatrnější s laserem.“

„Pořád ještě mi můžeš zaplatit permanentní depilaci,“ pokrčila Tristam rameny. „A problém to vyřeší jednou provždy.“

Matčin pohled byl led sám. Talíř se snídání před ni postavila s prasknutím. Tristam se podívala na obvyklou dávku šunky, vajec a černého chleba.

„Snídaně šampionů, co?“ zavrčela.

„Potřebuješ bílkoviny,“ odpověděla matka stroze. „Máš přece dneska trénink, ne?“

„No a?“ pokrčila rameny, aby ji popíchla.

„Tristame,“ oslovila ji matka přísně. „Neměl bys to brát na lehkou váhu. Kompaktníballový tým ti platí studium. Bez stipendia si vysokou, jako je Sandell, nemůžeme dovolit. To je ti doufám jasné?!“

„Jo, je mi to jasný, ale je mi jasná i spousta jiných věcí, který ty odmítáš vidět!“

„Nezačínej zase!“ napomenula ji matka silnějším hlasem.

„A proč? Proč ne?! Protože ti je zatěžko i mě jen oslovovat jako ženskou?“

„Protože jsi muž!“ nedala se matka.

„To není pravda, a ty to víš!“ zvedla se Tristam od stolu, popadla tašku s věcmi do školy a na trénink a třískla za sebou dveřmi.

Ví to, tak proč předstírá, že to není pravda? myslela si zuřivě.

S nechutí vstoupila do dopravního systému. Byla to relativně nová teritoriální technologie, ukradená díky špionáži, ale v posledním desetiletí se rychle prosadila ve všech větších městech pro svou pohodlnost, spolehlivost a bezpečnost. Všichni si ji nemohli vynachválit, ale Tristam ji z duše nenáviděla. Když ji pole obalilo, jeho jemný tlak ji nutit ostře vnímat každou část

těla. V dopravní kapsli si jeho nepatřičný tvar uvědomovala víc než kdekoli jinde a to zvyšovalo pocit bezvýhodnosti k neunesení.

I kdyby se odhodlala podstoupit změnu pohlaví a stát se z téměř dvoumetrového rozložitého muže ženou stejně vysokou a stejné tělesné konstituce, což by její problém nevyřešilo, ale jen posunulo do jiné dimenze, zůstával tu holý fakt, že jakmile by lékař zahlédl evidenční linku na jejích klíčních kostech, zavolal by do A-centra, aby ji převzali do své péče jako každého jiného arvela. Jenže ona nebyla arvel, aspoň ne legálně. Jí tohle tělo nebylo přiděleno za zásluhy, bylo kradené, a krádež arvelského těla znamenala smrt. Ne pro ni, ona samozřejmě za nic nemohla, ale pro její matku.

Proč nevzala ženské tělo?

Proč mě radši nenechala umřít?

Copak takhle se dá žít? Copak takhle můžu žít?

S hlavou plnou neveselých myšlenek vystoupila v přednáškové aule. Byla to půlkruhová místnost s jemně perleťovými stěnami. Její kruhovou část tvořily stupně s křesly a terminály pro posluchače, proti nim se místnost průhlednou stěnou otvírala přímo do volné přírody palácových zahrad. Impozantní výhled na mohutné staleté stromy, stáda vysoké, pestrobarevné ptactvo a fontány malující v prostoru duhu často odváděl myšlenky studentů od probírané látky a lákal je do jiných dimenzí, kde vládly prázdniny a lenošení.

Sotva pár kroků od ní, o několik stupňů níž, seděl K. Ruce měl položené na dotykové desce, přes oči čtecí štít. Jarní slunce mu dopadalo do tváře a u krku rozepnutá košile odhalovala arvelské tetování, které na rozdíl od ní mohl ukazovat, protože on je nosil oprávněně.

„Tristame, tady!“ ozval se za ní hlas Enriky.

Tristam k ní zamířila. I když si nedokázala představit, že by

jejich vztah měl postoupit kamkoli dál, Enričina náklonnost se jí hodila. Posilovala Tristaminu obranu před pruníkem okolí do jejího šíleného vnitřního světa. Na povrchu byla mladý, zdravý a pohledný muž, hodila se k ní tedy zhruba stejně stará a přiměřeně hezká žena. Kdyby ji vedle sebe neměla, vypadalo by to divně. Na druhou stranu si Tristam s každým dalším dnem stále naléhavěji uvědomovala, že se s Enrikou bude muset co nevidět rozejít a že pro ten rozchod bude muset vymyslet nějakou obecně srozumitelnou záminku. Už zase.

„Vypadáš nějak pobledle,“ pohládila ji Enrika po tváři.

„Nestihl jsem se nasnídat,“ odpověděla Tristam. „Zaspal jsem.“

„A pořezal ses při holení,“ dodala s úsměvem.

„No jo,“ zavrčela Tristam. „Spěchal jsem.“

„Ale zase ses aspoň dobře vyspal, ne? Zdálo se ti o mně?“

Tristam bylo jasné, že s ní Enrika flirtuje, ale právě tahle otázka dokázala zapůsobit jako studená sprcha. Její oči samy od sebe zabloudily ke K. Jemné chloupky na jeho šíji se zlatě leskly na opálené pokožce.

„Jen nějaké erotické fantazie,“ odpověděla Tristam Enrice a odtrhla pohled od K.

„Povídej,“ naklonila se k ní Enrika blíž.

Tristam sebrala všechny síly a ukazováčky jí přejela po linii klíčních kostí, na obě strany, od středu hrudníku až k ramenům.

„Líbal jsem tě tady,“ řekla tiše a zavřela oči.

Svým vnitřním zrakem viděla modravou linku tetování na jiném hrudníku, ne tak delikátním a křehkém, ale pevnějším a mužným, sklonila se k ní a dotkla se jí špičkou jazyka jako ve svém snu. Sledovala jím hladkou linii až do jejího středu.

„Tristame,“ zaslechla šeptat Enriku. „Tristame, počkej. Dívej se na nás.“

Odtáhla se od ní. V rozkroku ji tlačila vyboulená erekce, ale její mysl zahlcoval děs. Nejen z toho, že se takhle dotkla zrovna Enriky, ale z toho, že si za bílého dne a při plném vědomí dovolila představovat si u toho K.

„Spolubydlicí odjíždí na svatbu svojí sestry,“ řekla Enrika významně. „Nebudeš mít večer volno?“

Budu, nebo nebudu? To je otázka. Zvládnou to, nebo nezvládnou? Ta je ještě lepší. Potřebuju to? ptala se sama sebe Tristam.

Nutně, přiznala si. Další rozchod nic neřeší. Nakonec se to provalí, že se s každou rozejdu dřív, než se s ní vyspím. Holky si řeknou úplně všechno, zadělávám si na potíže. Musím to aspoň jednou dotáhnout do konce. Nebo zjistit, že toho skutečně nejsem schopná.

„To je skvělý,“ pokusila se usmát.

Ale celou přednášku se nedokázala soustředit a pořád musela myslet na to, jakou katastrofu na svou hlavu právě teď přivolala. Jak neskutečná hrůza ji čeká. Nemohla si pomoci, ale při představě nahého Enričina těla se jí dělalo fyzicky zle. Prsa ještě dejme tomu, ale genitál? *Nezvládnou to bez ohledu na to, že stejně jako ona bych chtěla vypadat, že v jistém smyslu právě po takovém těle toužím.*

Jakmile přednášející ukončil výklad, obrátila se k ní, aby svůj slib odvolala s tím, že zapomněla na nějaké soustředění, nebo že matka je nemocná, ale než ji stihla oslovit, dopadla na její rameno cizí ruka.

„Kapitán s námi chce ještě před začátkem tréninku něco probrat, máme přijít dřív,“ řekl K. a zároveň se obrátil na Enriku. „Promiň, Enri, musíme padat.“

Tristam se samozřejmě jako obvykle, když šlo o K., nezmohla na slovo odporu. Rozloučila se s Enrikou letmým polibkem na rty a zvedla se s pečlivě hraným lhostejným výrazem.

„Kam se chystáš na prázdniny?“ prohodil K., zatímco zadával parametry přepravy do tělocvičny.

„Do práce. Stipendium z kompaktního mi zaplatí jen školní. Každý nemá tohle,“ ukázala výmluvně na jeho tetování a pokrčila rameny.

„Promiň, nedošlo mi to,“ omluvil se.

Jasně že mu to nedošlo, jemu arvelský původ otevíral dveře na jakoukoli školu.

„Nemáš za co se omlouvat. Jistě sis to zasloužil.“

„Až na to, že o tom nic nevím,“ odvětil k jejímu překvapení s náznakem jakési hořkosti.

Poprvé ji napadlo, že on na svůj původ může nahlížet jinak než ostatní. Všichni věděli, že si nové tělo a další život v něm zasloužil, ale nikdo mu neřekl za co, a on si to nepamatoval. Očekávaly se od něj věci s velkým V, musel cítit obrovský společenský tlak, ale neměl žádné vzpomínky na život v předchozím těle, které by mu pomohly se s tím vyrovnat.

„To už nebude dlouho trvat,“ řekla, aby ho povzbudila.

Arvelské nevědomí sice mělo individuální rozsah, ale nikdy netrvalo déle než do pětadvaceti let. K. nedávno oslavil třiačtyřicet narozeniny, dalo se čekat, že se na minulý život rozpomeneme celkem brzy.

Na své minulé životy, opravila se v duchu Tristam.

Tetovací vzory kdysi dávno z pochopitelných důvodů hodně studovala, a tak podle něj věděla, že K. patří k těm nejstarším. Zatím byl jen obyčejný mladík, ale až si vzpomene, rázem překročí celá staletí a mezi nimi se rozevře ještě hlubší propast než doposud.

Pole je obalilo a přitisklo k sobě. Tristam si polekaně uvědomila, že K. nezadal dvě samostatné přepravy, ale jednu společnou. Lidé, kteří se spolu znali, to tak dělávali, aby si mohli za jízdy povídat nebo aby na sebe navzájem nemuseli čekat při

nástupu a výstupu. Nebylo by na tom nic divného, jen kdyby to nebyl právě on.

Bublinu přepravního pole takřka okamžitě vyplnila sotva postřehnutelná vůně. Říkalo se, že arvelové mají jiné složení potu než ostatní, nebo taky, že se nepotí vůbec, což byla blbost, to Tristam dobře znala z vlastní zkušenosti, jenže zatímco vlastní vůni nevnímala, ta jeho...

Mysli na něco odporného, na něco, z čeho se ti zvedá žaludek, přikázala si. Enrika a náš dnešní společný večer.

Jenže to nebyl dobrý nápad. Čím víc se na to snažila soustředit, tím víc se jí vybavovalo, o čem se spolu bavily a kam a jakým způsobem ji políbila, ale především, na co při tom myslela. K. byl příliš blízko, jejich těla od sebe dělila jen slabá látka trička a košile. Tristam se jako omámená nedokázala soustředit na nic jiného než na tenkou modrou linku, na jeho klidný dech, na teplo, které vycházelo z jeho těla, a na vůni, na tu naprosto omamnou vůni...

Nechtěla to udělat, ve skutečnosti si ani neuvědomovala, že by se byla vědomě rozhodla, že to udělá, a přece sklonila hlavu a přitiskla rty na to místo. Nedokázala si pomoci, její tělo v tu chvíli procitlo a převzalo kontrolu. K. se nemohl odtáhnout, nemohl ji od sebe ani odtrhnout, byli spolu zachyceni v pasti přepravního pole. Zřetelně cítila, jak strnul, a jasně vnímala, jaký odpor u něj vzbuzuje, i kdyby doslova neodkapával z jeho hlasu.

„Nech toho, nebo tě zabiju!“

Nenechala. Postupovala dál a výš po jeho hrdle, cítila na svých rozjitřených rtech zběsilý tep jeho krve, dál a výš, až k ústům.

„Neopovažuj se!“

Jeho oči doslova hořely vztekem a ponížením. Jejich modrá barva zesvětlala do barvy moře s vápencovým podložím, byly

bledé stejně jako jeho tvář. Všechno, všechno ji varovalo, že zšla příliš daleko, jenže jí už na ničem nezáleželo. Neuvažovala o následcích. Už teď v tuto chvíli bylo vše ztraceno bez ohledu na to, co ještě udělá nebo neudělá.

Přiblížila své rty k jeho, ale v tu chvíli pole povolilo a vzápětí dostala ránu pěstí. Nebyla na ni připravená, ani se nepokusila uhnout. Pěst dopadla na její tvář plnou silou a srazila ji na zem. Tristam se nestihla ani pohnout, když jí K. kolenem klekl na hrudník a do obličeje jí začaly pršet další údery.

„Zabiju tě!“ řval.

Nebránila se. Všechno se rozplývalo, všechno končilo. Přímo před očima měla jeho přívěsek z tyrkyssu zavěšený na kožené šňůrce. Jak se k ní nakláněl, aby ji mohl lépe bít, houpal se na jeho krku jako malé kyvadlo a odpočítával čas do bezvědomí.

Přišla k sobě na ošetřovně. Probral ji ostrý matčin hlas.

„S tím nepočítejte, mě vůbec nezajímá původ toho grázla, co Tristama napadl! Je mi jedno, kolikátá A-generace to je. Až s ním já skončuju, už do žádného nového těla nepřeleze.“

Lékař něco tichým hlasem odpověděl.

„Ne! Jde se mnou domů. Jeho totiž nebude ošetřovat nikdo s těmihle rasistickými názory.“

Tristam se opatrně zvedla. Zjistila, že jí někdo svlékl zakrvácené tričko, ale vodě a otěru odolný make-up, kterým si každý den poctivě zakrývala tetování, naštěstí vydržel. Musela pryč, matka měla pravdu. Musela okamžitě zmizet.

Bez ohledu na závrať vstala a šla vedle.

„Mami,“ oslovila matku. „On za to nemůže. Já to začal.“

„Tristame! Tristame! Panebože!“

Její ruce automaticky vylétly k Tristamině tváři. Zřejmě to mělo vyjadřovat něžnost, ale bolelo to jako sto čertů.

„Nech toho, prosím tě, nic mi není,“ uhnula Tristam. „Musíme jít.“

„Na shledanou,“ rozloučila se matka s lékařem významným tónem.

Celou cestu domů mlčela a nevyptávala se, až Tristam začala doufat, že při tom i zůstane, ale stačilo, aby je dopravní kapsle vyložila v jejich bytě a začalo to.

„Co se stalo? A pravdu!“ vyzvala ji významně matka a hodila tašku se zničeným oblečením na kuchyňský stůl.

Tristam chvíli váhala, chtěla vyslovit další lež, ale už jen při té představě se v ní vzedmula vlna odporu. Nebyla to její chyba, že byla taková, jaká byla. Ona nevzala duši novorozeného děvčátka a neuvěznila ji v chlapeckém těle. Jí se nikdo neptal. Jí nikdo nedal na vybranou.

„Jsem do něj zamilovaná,“ řekla vzdorně. „Políbila jsem ho.“

„Cože?“ vydechla matka a sesunula se na židli.

„Slyšelas!“

„Ty jsi úplně ztratil rozum,“ řekla matka s tou správnou dávkou odsouzení a skutečnost, že ani teď, ani v tuto chvíli a po tomhle přiznání, ji neoslovila jako dívku, Tristam vytočila.

„A co jinýho bys čekala po tom, cos mi provedla?!“ křikla.

„Zachránila jsem ti život,“ namítla matka slabým tónem. „Už jsem ti vysvětlovala...“

„Jenže mě tvoje vysvětlení nezajímají,“ přerušila ji Tristam. „Nechci život, který jsi mi zachránila. Rozumíš mi konečně, nechci ho!“

„Udělala jsem to pro tebe,“ namítla matka.

„Pro mě?!“ vysmála se jí Tristam. „Udělala jsi to pro sebe. Aby ti neumřelo dítě a abys s tím pocitem nemusela žít, a nikdy tě nezajímalo, kdo za to zaplatí. Ale mě to zajímá, protože to já za tvoje rozhodnutí platím každý den!“

„Jdi do svého pokoje, Tristame,“ vyzvala ji matka se slzami v očích, ale Tristam se příliš hněvala, než aby ji to dojalo.

„Jasně, půjdu do svýho pokoje,“ odsekla, „ale jen abych si sbalila věci. S tebou jsem skončila.“

Třískla za sebou dveřmi. Vytáhla ze skříně tašku, hodila ji na postel a chvějícíma se rukama do ní bez ladu a skladu házela věci, jak jí přišly pod ruku – spodní prádlo, ponožky, trička, kalhoty, nezáleželo na tom, co si s sebou vezme, všechno, co vlastnila, jí vybírala matka, která dbala na jediné kritérium – aby ty věci co nejvíc potvrzovaly dojem, že Tristam je normální chlapeček, hoch, muž. Cokoli tento dojem narušovalo, bylo bez milosti a bez ohledu na Tristamino přání odstraněno.

Tristam otevřela zásuvku u stolu, aby do tašky přihodila několik šperků a cennějších věcí, a její zrak padl na lovecký nůž, který jí matka pořídila spolu s ostatním tábornickým vybavením, když kdysi vyrazila se školou na pobyt ve volné přírodě.

Vzala ho do ruky. Vytáhla ostří z pochvy. Pořád ještě se lesklo, a když ho palcem vyzkoušela, zanechalo za sebou tenkou krvavou linku.

Tristam se ostře nadechla. Před očima jí znovu vyvstal obraz K., jeho pohled, jeho bledá tvář, odpor, který ho prostupoval a rezonoval mezi nimi, když se ho dotkla.

Je konec, došlo jí. Nemám kam utéct. Ať půjdu kamkoli, pořád to bude stejné. Nic dobrého mě nečeká.

Ostří se přemístilo nad její zápěstí. Stačilo lehce pohnout rukou a ukončit to, a přece to nedokázala. Stála tam a ten okamžik se natahoval do podoby věčnosti. A pak se před jejíma nevěřícíma očima pokožka na předloktí sama od sebe otevřela do podoby rozšklebené rány, z níž se v silném proudu vyvalila krev.

Tristam zaječela.

*

Ten den nakonec nešlo o kulku z odstřelovací pušky ani o nastroženou trhavinu. Bylo to něco mnohem bližšího. Dostalo se mu to do krve ze sklenice vody, kterou vypil na zasedání vlády. Cestu té vody Illyovi lidé pečlivě sledovali od okamžiku, kdy z kohoutku proudem naplnila džbán, až do chvíle, kdy ji postavili před něj na kruhový stůl v pracovně, a to mohlo znamenat jedině: nepřátelé otrávil celý vodní zdroj. Nezajímalo je, kolik lidí ve smrti vezme s sebou, hlavně když pojde.

„Počet mrtvých zatím dosáhl sedmi set padesáti, všichni z úřadu vlády,“ informoval ho tajemník Ted Gardstein – padesátiletý muž s nakrátko ostříhanými prošedivělými vlasy, vždy v dokonale upravené uniformě.

„Účinky se dostavují asi tři hodiny po požití a žádná z obětí nežila déle než hodinu po jejich nástupu. Prověřil jsem záznamy z jednání. Napil jste se přesně před dvěma hodinami a padesáti třemi minutami.“

„Víte už, co použili?“ zeptal se. „Máme protijed?“

„Pracujeme na tom, ale zatím ne,“ zněla odpověď.

Sylvie, pomyslel si. Zvládneme to spolu i tentokrát?

Jenže i kdyby za ní vyrazil hned teď, nestihl by to. Do pěti minut jeho i ji čeká bezvědomí a boj s jedem. Raději se vrátil k faktům.

„Jak se jim to podařilo dostat až sem?“

„Illyo, víte dobře, že mají sympatizanty i mezi našimi lidmi. A ne zrovna málo. Vojenský převrat a násilné převzetí moci vaší rodině popularitu nezískalo. I když už to bude pomalu třicet let, lidi ještě nezapomněli, a když zemřel váš otec, leckdo doufal, že se poměry změní. Všichni očekávali, že s Arvelem začneme vyjednávat o míru.“

Nikdy, nikdy nesmíš přestat, vybavila se Illyovi otcova slova stejně naléhavě jako ten den. *Nikdy, slib mi to. Nesmíš se*

zastavit před ničím. Potřebujeme Turen, Milde i Hanoe. Potřebujeme... válku.

Otec leží napůl zhroucený u zdi, drží ho pevně za obě paže, a jak mluví, zalévá mu ústa jasná tepenná krev. Chrčí a na průstřelech v hrudníku se zvedají chomáčky červené pěny.

Nemusí mu to říkat, nemusí naléhat, potřebují válku a Illya to ví. Už mu není šestnáct, revoltu má dávno za sebou. Už neběhá po setmělých ulicích a nepromítá na noční oblohu laserem psaná odbojná hesla. Naopak ve dvaceti poprvé vede hlídku, která stejně hloupé kluky chytá, v jednadvaceti velí převýchovnému táboru a ve dvaadvaceti popravčí četě. Sám vydává povel ke střelbě na muže, který se mu den předtím pokusil podržnout hrdlo. A v šestadvaceti klečí nad tělem umírajícího otce.

„Illyo?!“ odkudsi z dálky k němu dolehl Tedův hlas a vytáhl ho ze vzpomínek do reality.

Illya si matně uvědomil, že leží na zemi, i když si nedokázal vybavit, že by upadl. Ztěžka dýchal a tělem mu rezonoval zbesilý nitkovitý tep. Měl pocit, že mu hoří kůže i vlasy, všechny svaly se napínaly v souboji s neviditelným nepřítelem.

Jed – už to začíná, pomyslel si.

„Illyo!“ Ted ho držel za paže jako otec před necelými třemi měsíci a nařizoval mu: „Dívej se na mě, mluv na mě, musíš se za každou cenu udržet při vědomí. Illyo!“

Jenže místo, aby ho hlas připoutal k přítomnosti, vrátil ho svým tónem a jakousi neodbytnou naléhavostí zpět do hluboké minulosti...

„Illyo, je mrtvý!“

Obrací se k Tedovi, k tátovu nejvěrnějšímu. Nechápe to. Jestliže je otec skutečně mrtvý, proč všude kolem sebe namísto zármutku a obav vidí spíš horečnaté očekávání? Všichni jsou nabití energií, adrenalin se mezi nimi přelévá v takřka hmataitelných vlnách.

Zvedá se. Připadá si ochromený nejen ztrátou, ale i blízkou budoucností, přestože ví, co musí udělat. Bavil se o tom s otcem mnohokrát. Tuhle chvíli spolu probírali do nejmenších podrobností. Jenže to byl táta naživu a v jeho podání všechno vypadalo snazší a přirozenější. Ještě včera to byla jediná možná volba. Je to ale jediná možná volba i teď? Je to skutečně i jeho volba?

„Illyo!“ naléhá Ted.

Teď, pomyslí si a to jediné slovo je jako čepel, odděluje od sebe dvě poloviny jeho bytosti – tu, která chce utéct a schovat se, a tu, která chce bojovat.

Nemám žádný čas na rozmyšlenou. Buď převezmu moc, nebo to udělá někdo jiný, anebo nás rovnou čeká revoluce. Jestli teď zaváhám, budu do měsíce viset. Jestli teď zaváhám, bude do měsíce mír. A s ním přijde to, čeho se otec tolik obával – nedostatek, úpadek. Musíme Arvel porazit, dokud ještě nejsme úplně bezzubí. Jde-li o přežití, jde všechno stranou.

„Máš seznam?“ zeptá se.

„Ano,“ přikývne Ted.

„Připíš na něj ještě Alistera Gonzalese a Mirandu Fletcherovou, otec jim věřil, ale já ne. Obsadte hlavní komunikační centrum generálního štábu a pošlete předběžnou kódovanou zprávu našim lidem na frontě, že jsem převzal otcův post. Ať se připraví potlačit jakýkoli odpor hlavně mezi mladšími důstojníky, až dorazí oficiální prohlášení. Vyhlaste stanné právo – zákaz nočního vycházení a zákaz shromažďování více než tří lidí, zablokujte všechna diskusní fóra na veřejné síti a spusťte připravenou propagandu.“

Neúčastní se toho, ale ne ze zbabělosti. Poprvé vstoupí do otcovy pracovny a posadí se k jeho stolu, poprvé otevře zásuvku s drogami zrychlujícími činnost mozku a připojí se k jeho panelu. Proudí k němu stovky informací o lokálních vzpourách,

o násilnostech, hackerských útocích pokoušejících se prolomit blokádu toku informací, o pokračujícím zatýkání na klíčových místech, o první popravě. Přiděluje nové posty a hodnosti, koordinuje pohyb jednotek věrných. Postupně použije druhou a třetí dávku drogy až k povolenému limitu, ale ví, že sil už mu mnoho nezbyvá. Bojuje, aby zabezpečil všechna důležitá místa diktátorského režimu zahrnujícího několik desítek planet, ale únava je jako moře v přílivu, stoupá mu od ztěžklých nohou ke kolenům poklesávajícím slabostí, zaplavuje mu bedra, svírá mu břicho a hrudník, tiskne krk, až je každé nadechnutí bitvou samo o sobě.

Ilya na chvíli přišel k sobě, když ho přenášeli do nemocnice. Necítil nohy ani ruce, s ochrnutím svalů zajišťujících dýchání bojovaly přístroje, k nimž ho připojili. Všichni kolem vzrušeně hovořili a chodbou zněl křik, ale on nerozuměl jedinému slovu.

Boj se, že zemřu, a někdo tam za zdí na to spoléhá. Možná, že i když se z toho dostanu, bude pozdě. Už teď je někde venku v pohybu cizí plán.

Položili ho na lůžko, hlava mu bezvládně padla na stranu a jeho oči zahlédly známou tvář.

Sylvie!

Ležela vedle něj, připojená na stejné přístroje, ale hrudník se jí viditelně nezvedal. Její nahé tělo zakrývalo jen tenké prostěradlo, jako by ji chystali k převozu do márnice.

Není to správné, pomyslel si ne poprvé a pak zase upadl do bezvědomí.

Sylvie. Vidí ji stejně jako ten den...

Stojí na prahu domu, který pro ni jeho otec nechat zařídit a v němž ji celé dětství střežili. Má na sobě bílé, široce nabírané šaty, které by snad mohly působit nevinným dojmem nebýt poloprůsvitného materiálu, pod nímž se rýsuje mladé tělo a vyzyvavá krajka spodního prádla. Není jako z cukru, nevypadá

dětsky a bezbranně. Je jako chladná čepel, jako ostrý kus ledu. Dojem doplňují modré oči, bledá pleť a uhlazené světlé vlasy stažené v týle. Drží se zpříma.

Přál si, aby ji předem informovali o tom, proč přijede. Chtěl, aby věděla, že on s tím vším nemá nic společného, že je stejnou obětí jako ona. O pouto mezi nimi se neprosil, ale stejně, jako je nevytvořil, nemohl ho zrušit. Při pohledu na ni si moc dobře uvědomuje, proč mu její existenci otec zatajil. A jsou mu najednou jasné důvody, proč to měl nechat spát, proč ji měl nechat žít v nevědomosti. Jenže teď už není cesty zpět.

„Jsem Illya Larsson,“ představí se a podá jí ruku.

V první chvíli to vypadá, že Sylvie odmítne, ale pak mu k jeho překvapení prsty krátce sevře. Její dlaň je navzdory horkému dni chladná. Sametově hladkou pokožku na předloktí hyzdí hojící se šrám. Jeho šrám.

Sylvie si všimne jeho pohledu, vyprostí ruku z jeho stisku a lehce po zranění přejede konečky prstů.

„Cos dělal?“ ptá se a v jejím hlase se mísí obvinění se zájmem.

„Potyčka na pohřbu,“ odpovídá. „Otec je po smrti teprve pět dní, pořád ještě řešíme různé drobné vzpoury.“

„Řekli mi, že se to nedá změnit,“ říká Sylvie.

„Mně taky,“ přikývne.

„Takže bys na sebe nejspíš měl být opatrnější a potyčkám se vyhýbat,“ podotkne Sylvie.

„Na to se můžeš spolehnout.“

Její tvář prozáří první náznak úsměvu. Je nesmělý a sebevědomý zároveň – jako by se mu bála věřit, ale zároveň věděla, jak silné ženské zbraně jí příroda nadělila a že je může proti němu použít. A on v tu chvíli po ničem jiném netouží víc, než aby je použila.

Použila je všechny.

Když Illya znovu přišel k sobě, všude kolem už panoval klid. Dýchal bez přístrojů a mohl znovu hýbat končetinami. Lůžko vedle něj zelo prázdnotou. Opatrně se posadil a zrakem automaticky vyhledal hodiny. Půl šesté.

Ráno, nebo večer? Ještě dnes, nebo už zítra?

Otevřely se dveře a vstoupil Ted Gardstein. Pod očima měl kruhy a v ruce aktidesky, jejichž záře dodávala jeho tváři blelosti. PPS na jeho předloktí se nestále dožadovalo pozornosti.

„Jste při vědomí, no konečně!“ zvolal s úlevou. „Musíte ihned vystoupit ve veřejném vysílání. Všude kolují zvěsti, že jste podlehl atentátu, společnost je na pokraji revoluce. Lidi musí vidět, že jste v naprostém pořádku a při síle, jinak to už moc dlouho neudržíme.“

„Našli jste protijed?“ zeptal se.

„To probereme později,“ odbyl ho Gardstein.

„Ptal jsem se, jestli jste našli protijed!“ vyštěkl a postavil se.

Byl nahý, ale převyšoval ho skoro o hlavu. Navíc ledový strach dal jeho slovům tu správnou dávku agrese. Gardstein mimoděk ustoupil o krok.

„Ne, nenašli,“ odpověděl.

Illya znovu pohlédl na prázdné lůžko po své pravici a vybavil si Sylviino tělo, nehybné, strnulé, zakryté prostěradlem. Nemusel se ptát, jak je možné, že to přežil, i když nenašli protijed. Nemusel se ptát, co s ní je.

„Je mi to líto, Illyo, ale bylo to její poslání,“ řekl tiše Ted. „Sám to moc dobře víte. Splnila úkol.“

„Radši mlčte, když neumíte promluvit rozumně!“

Nejvíce ze všeho nenáviděl pocit, že Ted Gardstein má pravdu. Sylvie měla úkol a nemohla mu uniknout. Nijak. Neexistoval žádný způsob, jak jí zabránit, aby se obětovala místo něj. Aby jeho smrt vzala na sebe. Bylo to její poslání, ne, ne poslání, ale doslova podstata, s níž byla stvořena.

„Váš otec to s vámi myslel dobře. Neměl jste o ní vědět. Neměl jste se s ní scházet. Bylo by to pro vás teď jednodušší.“

Pro mě ano, s tím Illya souhlasil, ale ne pro ni.

Na okamžik si představil, jaké by to pro ni muselo být žít celé roky s takovým prokletím, a nevědět. Trpět bez příčiny, a nakonec zemřít na jed, který nepozřela. Ano, otec pro ni zařídil bezpečné útočiště, měla, na co si jen vzpomněla, ale hlídali ji jako oko v hlavě. Žila ve zlaté kleci, chráněná a hýčkaná, bez zranění, nehod a nemocí, jen aby na sebe kdykoli mohla vzít jeho zranění, nehody a nemoci.

„Uvědomte si, že nebyla ničím výjimečná,“ pokračoval Ted, když Illya nepromluvil.

„Jed jsem vypil já, a ona zemřela, jestli tohle není výjimečné, pak už nevím co jiného,“ zavrčel a natáhl se pro oblečení.

„Ano, přebírala na sebe vaše nemoci a zranění,“ souhlasil Ted, „ale stejně jako ona je připraveno obětovat se pro vás tisíce mužů a žen. Ona jen díky své podstatě využívala k vaší ochraně specifický způsob.“

Byla moje tajná zbraň, můj osobní štít. Moje žena.

„Víme už, kdo za tím stojí?“ zeptal se.

„Máme poměrně jasnou představu – hlavním organizátorem je zřejmě syn Mirandy Fletcherové, ale spáchal sebevraždu ještě předtím, než jsme ho stihli obvinít.“

„Shromáždíte celou její rodinu kromě dětí, na hlavním náměstí je necháte rozkopat dlažbu a pochovat všechny mrtvé. Pohřbí je vlastníma rukama a pak jim bude zabaven veškerý majetek a bude rozdělen mezi pozůstalé oběti.“

„Dovolte mi nesouhlasit, Illyo, říkal jsem vám to už před dvěma měsíci, když jste nechal Fletcherovou zatknout a popravit. Tohle nepomůže – strom se musí vždycky vyrvat i s kořeny, jinak znovu obrazí. Váš otec si to uvědomoval a vy byste si to ve vlastním zájmu měl co nejdříve uvědomit taky.“

„Něco vám prozradím, Tede,“ naklonil se k němu. „Já nejsem otec, a to byste si zase ve vlastním zájmu měl co nejdříve uvědomit vy.“

Ted Gardstein měl dost rozumu, aby se nehádal. Sklonil hlavu a poodstoupil. Když na něj znovu pohlédl, z výrazu jeho očí Illyu zamrazilo. Nenacházel v nich vzdor, strach ani pokoru – jen nekonečnou lítost. Tento muž skutečně litoval, že na Illyově místě není jeho otec.

Pocítil slabé nutkání hájit se, ale potlačil ho. Potřeboval se ukázat na veřejnosti a pak se zavřít v soukromí. Vlasy rituálně obarvené na černo po otcově smrti odrostly sotva o centimetr, a na něj už čekala další noc po boku mrtvého. Nebyl si jistý, jak to zvládne. Bolest, kterou vyvolávala představa Sylviina nehybného těla, ho plnila až k zalknutí. Bylo by tak snadné nechat zlikvidovat celou rodinu Mirandy Fletcherové a místo trestu zvolit pomstu. Ted Gardstein se mýlil, když se domníval, že není schopen obtížných rozhodnutí. Illya se nebál vydat rozkaz, aby je všechny pobili včetně matek a nemluvnat, bál se toho, že by ho dokázal vydat až příliš snadno.

„Pojďme,“ vyzval ho. „Ať to mám za sebou.“

Vstoupil do vnitřního tranzitního systému a počkal, až se k němu připojí Ted. Stisklo je bezpečnostní pole. Obalilo je vrstvou sil, která je měla ochránit před nárazem, kdyby systém selhal. Illya si lépe než kdokoli jiný uvědomoval, že selhat může. Vnitřní strach mu při pouhé vzpomínce svíral hrudník mnohem tísnivěji než pole.

„Illyo,“ oslovil ho Ted.

Pohlédl na něj. Energetická kapsle se dala do pohybu.

„Byl jste v bezvědomí a já musel jednat,“ promluvil tajemník. „Snažil jsem se postupovat tak, jak jsem si myslel, že byste postupoval vy, kdybyste mohl rozhodovat. Všichni Fletcherovi už byli popraveni včera večer.“

Tedův pokorný a omluvný tón podbarvoval falší výraz jeho očí. Tentokrát to byla pýcha. Oba dva věděli, že Illya by ty lidi nikdy popravít nenechal a Ted prostě využil situace, aby ho jako figurku na šachovnici posunul směrem, který pro něj s otcem vybrali, už když se narodil. Ani fakt, že Ted počkal právě na tuto chvíli, na sevření bezpečnostního pole dopravy, aby mu to řekl, nebyl náhodný. Chtěl tím připomenout, že mu Illya dluží až příliš mnoho. Chtěl ho donutit přistoupit na tu lež.

„To byla velká chyba, Tede,“ řekl Illya tiše. „Teď ale už znáte moje smýšlení, takže se do budoucna vyhněte jejímu opakování.“

„Na to se můžete spolehnout, Illyo,“ přikývl Ted.

Ne, nemohl se na to spolehnout, ale prozatím netušil, co s tím dělat.

Kapsle zastavila a pole povolilo. Mohli vystoupit. Illya se s úlevou otočil k Tedovi zády a přistoupil ke zdobené balustrádě východní terasy vládního komplexu. Pod ním se otevřelo hlavní náměstí. Koutkem oka zaregistroval desítky záznamníků, které se vznášely dva až tři metry před ním, seřazené podle síly akreditačního oprávnění jednotlivých médií. Teprve za nimi v posledních řadách se kolísavě snažily najít nejlepší polohu ty soukromé. Normálně by jim věnoval přímý a sebevědomý pohled, ale dnes ne, dnes jeho zrak přitáhla strašlivá podívaná uprostřed lidmi zaplněné plochy.

Ve středu náměstí nechal Ted narychlo postavit vyvýšené podium ve tvaru čtverce a na ně umístil desetkrát deset šibenic. Illya si s hrůzou uvědomil, že ten šílenec je popravil veřejně, barbarským a krutým způsobem, a že jejich mrtvolu nechal viset v letním žáru, vydané napospas ptákům a hmyzu. Udělalo se mu mdlo, když mezi nimi skutečně zahlédl i děti. Musel se oběma rukama opřít o pevný a vyhřátý mramor zábradlí.

Dav pod ním mlčel. Nikdo nekřičel odbojná hesla, nikdo mu

nehrozil pěstí. Mlčeli a dívali se na něj, upírali na něj nehybný pohled a jako by mu jím upíjeli krev. Bylo mu jasné, že je smrtelně bledý.

Ted mu sevřel paži a naklonil se k němu.

„Musíte k nim promluvit,“ pošeptal mu sotva slyšitelně do ucha.

Já? pomyslel si překvapeně. Já s tímhle přece nemám nic společného.

Ale vzápětí mu došlo, že na tom nesejde. Vždycky už to bude on, kdo tohle nařídil, to s ním si historie bude tuhle událost spojovat. I když se nakrásně pokusí někde říct pravdu, nikdo mu neuvěří, všichni si budou myslet, že jde o snahu zakrýt vinu.

Nemám na vybranou, uvědomil si. Když už k tomu došlo, musím toho co nejvíc využít.

Naklonil se víc dopředu a nadechl se.

„Takhle skončí všichni, kteří mi zkrříží cestu. Každý, kdo myslíš na vzpouru proti mně, měj na paměti, že za své činy nezaplatíš sám. Zaplatí za ně ti, které máš nejraději...“

Přerušil ho zvuk tříštěného skla za zády. Ohlédl se. Mladá žena, která přivezla na servírovacím vozíku sklenky a džbán s ledovou vodou, držela za ucho v ruce zbytek džbánu a vrhla se na něj.

„Vrahu!“ zaječela.

Illya zvedl ruku na obranu. Ostrý střep mu prořízl rukáv a zabodl se mu hluboko do předloktí. Ozval se výstřel a žena před ním padla k zemi.

„Jste v pořádku?“ dolehl k němu Tedův polekaný hlas. „Illyo, jste v pořádku?“

Podíval se na něj a pak na mrtvou ženu u svých nohou.

„Tohle je tvoje zatracená práce!“ zasyčel na něj.

Obrátil se k balustrádě a znovu se postavil čelem k davu.

Před jejich zraky vytrhl střep z ruky a odhalil rozšklebenou krvácející ránu. Svá slova nemohl vzít zpět, ale ani tak nedokázal celou rodinu té ženské odsoudit ke smrti.

„Jsem naživu a ještě dlouho budu,“ křikl do davu. „Mě tak snadno nedostanete!“

Dav dole zahučel, až ho zamrazilo, ale ne nenávistí, v tom tónu se neslo něco jiného – překvapení.

Pohlédl na svou ruku a viděl, jak se rána na předloktí přímo před jeho očima a před zraky všech záznamníků kolem zace-
luje.

Sylvie?

Kapitola 2

Arvelské procitání

„Arvelské procitání, ano, jsem si úplně jistý, už to začalo.“

Konstantyna probudil tichý hlas jeho poručníka. Oknem do pokoje dopadalo jarní slunce a stín, který vrhal nábytek na lakovanou podlahu, naznačoval, že dopoledne už docela pokročilo. Konstantyn se posadil a dvakrát třikrát sevřel prsty pravačky v pěst. Klouby měl odřené a bolavé ze včerejší rvačky s Tristamem.

„Napadl spolužáka, bil ho pěstí, dokud ten kluk neztratil vědomí, to snad mluví samo za sebe,“ pokračoval Beattyn vedle v obývacím pokoji tlumeně odpovědí na otázku, kterou Konstantyn nemohl slyšet. Netušil, s kým jeho poručník mluví, ale bezpochyby mluvili o něm.

„Můžete být v klidu, zatím mu nedochází, co se děje, ale už nemáte moc času. Jestli se to má udělat, musí to být tento měsíc. Bude to postupovat rychle. Jakmile pochopí jak na to, rozvine si plnou osobnost do několika týdnů.“

Konstantyn se snažil uklidnit náhle zrychleně bijící srdce, dýchal co nejkldněji a ani se nehnul. Jestli to začalo, chtěl vědět co nejvíc.

„Ne, to neudělám, to by ho mohlo zablokovat až do dalšího transferu,“ vzepřel se Beattyn nějakému příkazu. „Riziko je vysoké – Teritoria na nás tlačí. Potřebujeme ho, a včera už bylo pozdě. Musíte si poradit nějak jinak.“

Potřebují mě? Kvůli válce s Teritorií? Co jsem zač? letělo Konstantynovi hlavou. Představil si sám sebe uprostřed bitvy a udělalo se mu zle. *Vážně mě hned po procitnutí pošlou na frontu?*

Vždycky se spoléhal na to, že právě proto, že je arvel, se ho válka netýká. Transfer byl delikátní záležitost, vždy pečlivě připravovaná, ostražitě hlídaná, v polních podmínkách v podstatě nemožná. Arvelové nikdy nechodili do války.

Co jsem zač? vrátil se v myšlenkách znovu k původní otázce. *Beattyn to ví, ale neřekne mi to. Určitě to ale má něco společného s válkou. Vždyť si myslí, že procitám, protože jsem zbil Tristama. Je určitě přesvědčený, že je to projev nějakého traumatu nebo násilnické povahy. Netuší, co se včera skutečně stalo...*

S nečekanou ostrostí se mu znovu vybavilo, jak se k němu Tristam tiskl, jak se ho dotýkal, znovu cítil jeho rty na svém hrdle. Odpor ho zvedl z lůžka bez ohledu na to, že chtěl předstírat spánek, aby se co nejvíc dozvěděl. Beattyn vedle v místnosti se na něj překvapeně ohlédl a ukončil hovor v půli slova. Konstantyn se ale jen protáhl kolem něj a zamkl se v koupelně. Pustil si horkou sprchu o nejvyšší intenzitě a drhl se, jako by ze sebe ten dotyk mohl smýt.

Měl jsem ho zabít, myslel si rozzuřeně. Jestli se dneska ukáže u Magdena, bude to jeho poslední chyba.

Když se sušil, zaletěl pohledem ke svému obrazu v zrcadle. Nabídla se mu vysoká, dobře stavěná postava přiměřeně

obalená svalstvem, pohledná souměrná tvář, zelenomodré oči a světle hnědé vlasy. Napjatou pokožku na klíčních kostech zdobila neodmyslitelná linka tetování. Viděl se jako už stokrát předtím, a přece v tu chvíli zažil znepokojivý okamžik odcizení. Díval se sám na sebe jako na oblečení v obchodě. To tělo k němu sice patřilo, nejspíš si tenhle typ sám před transferem vybral, ale zároveň tvořilo jen zanedbatelnou část jeho bytosti v porovnání s mnohatisíciletou zkušeností a desítkami jiných těl. Zamrazilo ho a rychle se natáhl po oděvu.

Je to předzvěst procitání? Poznal to Beattyn správně?

„Co všechno jsi slyšel?“ uvítal ho Beattyn v pokoji přímou otázkou.

Konstantyn mlčel. I kdyby popřel, že poslouchal, Beattyn by mu stejně neuvěřil, dopřát mu výhodu jistoty ale také nechtěl.

„Dobře, jak myslíš, začnu tedy já. Nemusíš mi věřit, ale mluvil jsem s A-centrem. Podle mého začínáš procítat a musí se to pohlídat. Musí to proběhnout správně a ve správném okamžiku,“ řekl Beattyn.

„Tak mi teda pověz, co tak důležitého se musí udělat předtím, než procitnu,“ vyzval ho Konstantyn stroze.

„Víš, že ti to nemůžu říct,“ zavrtěl Beattyn hlavou, „a než začneš naléhat nebo pochybovat, připomeň si, že na svém transferu jsi plně spolupracoval a právě mě sis vybral za poručníka a důvěřoval jsi mi. Musí to tak být, Konstantyne.“

„To, že jsem ti důvěřoval, neznamená, že to tak musí zůstat,“ odvětil.

„Nebude to už trvat dlouho, slibuju,“ Beattyn se nenechal zatáhnout do hádky.

Konstantyn znal všechny dobré důvody pro arvelské nevědomí. Arvel se vždy přenášel do těla novorozence, protože nebylo možné vypěstovat dospělé tělo bez vlastního vědomí, aniž by došlo k zásadnímu poškození mozkové tkáně, atrofování

svalstva a pokřivení kosterní soustavy. Zároveň ale bylo natolik kruté přenést vědomí dospělého člověka do těla dítěte, že většina arvelů, kteří se o to kdy pokusili, zešílela, nehledě na to, že ani mozek novorozence nebyl dost vyvinutý, aby poskytl vědomí se staletými vzpomínkami dostatečnou oporu. Arvelské nevědomí je chránilo, i když cenou bylo absolvovat na každých sto let dvacet let dětství a dospívání, a neslo s sebou i další výhodu – bonus v podobě získávání nových náhledů na svět nezatížených předchozí zkušeností. Osvěžovalo arvelský sklon ke konzervatismu, ulehčovalo jim přijetí nové doby a změn. Bez nevědomí to prostě nešlo.

S přicházející dospělostí se ale z ochrany rychle stávala zátěž. Konstantynovi bylo dvacet tři a kvůli nevědomí ztrácel půdu pod nohama. Potřeboval procitnout. Nejlépe ještě dnes.

„Asi z toho už šilím, promiň,“ omluvil se Beattynovi. „Půjdu se zabalit na víkend. Magden pořádá každoroční mejdan u příležitosti konce kompakthallové sezóny. Bude to v jejich vile na pláži v Harrey.“

„Nemám jet s tebou?“ nadhodil Beattyn.

„To myslíš vážně?“

„Tak dobře, ale slib mi, že když se ti něco nebude zdát, cokoliv, hned mi zavolaš,“ žádal Beattyn.

„Spolehni se,“ ujistil ho, ale v úmyslu to neměl.

Zatím mu nedochází, co se děje, ale už nemáš moc času. Jestli se to má udělat, musí to být tento měsíc, ta slova mu nešla z hlavy. Nezáleželo na tom, jestli Beattyn mluvil opravdu s A-centrem, nebo s někým jiným. Ať už mu kdysi důvěřoval, ať už si spolu domluvili cokoli, tady se jednoznačně dělo něco, s čím by nesouhlasil. Proto se to muselo udělat, než si vzpomene, protože pak už by se proti tomu postavil.

Konstantyn to nutně potřeboval s někým probrat. S někým, kdo už to všechno měl za sebou, kdo mohl pochopit, čím

prochází, a na koho se skutečně mohl spolehnout. S někým s dostatečným rozhledem a velkými konexemi. Ke svému velkému štěstí někoho takového měl. Poslal krátkou zprávu se žádostí o schůzku a pak si sbalil věci na víkend. Naoko vyrazil ke kapitánovi týmu, ale ve skutečnosti zamířil na jiné setkání, o kterém Beattyn nepotřeboval nic vědět.

Reina na něj čekala na obvyklém místě v parku. S rukama založenýma na prsou se nenuceně opírala o vítěznou stélu, černé vlasy rovně zastřižené v úrovni brady se jí leskly jako havraní křídla, jako pohyblivý proud černých šatů kopírujících ladnou křivku její postavy. Nad její hlavou zuřila v projekci aktivované lidským dotekem vesmírná bitva u Milde, poslední bitva osmidenáctileté války, která se paradoxně protáhla na třicet let.

Rozběhl se k ní a sevřel ji v náruči, a i když s ní původně chtěl jen mluvit, nedokázal se držet zpátky. Přitlačil dlaní látku jejích šatů proti pevnému stehnu a vyhrnul jí sukni až pasu.

„Měl jsi říct, že chceš radši do hotelu,“ zasmála se Reina a vymanila se z jeho sevření.

„Na co hotel, můžu to přece mít i tady,“ přitáhl si ji zpátky.

Mohl si to dovolit. Široko daleko nebylo ani živáčka, o to se Reinina ochranka jako obvykle postarala. A na oči jejích strážců už byl dávno zvyklý. Chodili spolu dost dlouho. Reina se nebránila, naopak, zručně mu rozepnula kalhoty. Nadzvedl ji, opřel ji zády o bitevní stélu a vstoupil do ní. Pohyboval se v ní rychle a naléhavě, jak to měla ráda. Cítil, jak se v ní zvedá vlna orgasmu, jak ho svírá a tepe v něm ozvěnou. Přitiskl se k ní celým tělem a poddal se tomu stejně jako ona.

„Tak povídej,“ vyzvala ho Reina věčně, když si spolu potom lehli do trávy.

Svěřil se jí s lehkostí a úlevou.

„Víš, že jsem se opravdu snažila dostat k záznamům A-centra,“ řekla Reina tiše, jakmile skončil. „Jenže matka je proti

a její výslovný zákaz se nikdo neodváží překročit. Nedokážu o tvé minulosti zjistit vůbec nic.“

„Chceš mi naznačit, že když nezmůžeš nic ty, nemůžu se divit Beattynovi, že mi nic neřekne?“

„Ne,“ odpověděla Reina tiše a dlouhými pevnými nehty mu bezmyšlenkovitě přejížděla kolem páteře. „Beattyn se chová opravdu divně a vůbec se ti nedivím, že ho podezíráš. Chci jen říct, že bez ohledu na své postavení ti prostě nemůžu pomoci získat informace.“

„Nevím, co mám dělat,“ řekl upřímně. „A nejde jen o to, že mě zřejmě chce do něčeho zatáhnout ještě předtím, než si vzpomenu, ale i o to, že úplně jasně naznačoval, že moje procitnutí bude mít zásadní vliv na vývoj konfliktu s Teritorií. Jako bych nějak mohl zvrátit výsledek války. Ale jestli je to tak, proč jsem něco neudělal už před třiceti lety, než jsem podstoupil transfer? Nebo jsem to udělal a současná situace je výsledek mého transferu? Nejsem zbabělec, ale...“

„Myslíš, že nebudeš mít právo vlastní volby,“ doplnila ho Reina klidně.

„Ano,“ přikývl, „jako by už všechno bylo určeno.“

„Je tu samozřejmě ještě jedna cesta,“ pronesla Reina po chvíli váhavě.

„A to?“ zpozorněl a posadil se.

„Konstantyne,“ vážně ho oslovila a také si sedla. „Já vím, že jsem o dvanáct let starší než ty a že tě to nespíš ani nenapadlo, a o to víc si připadám hloupě, když to říkám, ale mohli bychom se přece vzít. Sňatkem se mnou by ses stal součástí královské rodiny, na frontu bys jel, jen kdybys sám chtěl, a silně pochybuju, že by si kdokoli dovolil proti tobě vystoupit nebo tě proti tvé vůli do něčeho zatáhnout.“

Úplně mu vyrazila dech. Měla pravdu, něco takového ho nikdy nenapadlo ani v nejdivočejším snu, ale úplně z jiných

důvodů, než zmiňovala. Od okamžiku, kdy se seznámili, mu bylo jasné, že pro ni znamená jen rozptýlení. Byl prostě jen další kluk v řadě, se kterým si užívala. Bylo mu osmnáct, a jí třicet, ona byla budoucí arvelská královna, a on sice arvel, ale zcela bez původu, žádná rodina se k němu nehlásila, proto si také pro období nevědomí musel zvolit poručníka.

„Je to od tebe hezké, že mi nabízíš ochranu, ale...“

„Neřekla jsem to podstatné,“ přerušila ho Reina. „Důvod, proč ti nabízím manželství, nespočívá v tom, že tě chci chránit, ale v tom, proč tě chci chránit. Miluju tě.“

„Tvoje matka to nikdy nedovolí,“ dostal ze sebe.

„Nehodlám se jí ptát,“ řekla Reina.

Seděla vzpřímeně a vážně se na něj dívala. Čekala na odpověď.

„Musím si to nechat projít hlavou,“ řekl opatrně.

„Já nikam nespěchám,“ usmála se. „Vím, že manželství není jen tak. Já jsem od malička věděla, že se mu nevyhnu, tak mi to nepřijde nijak zvláštní, ale chápu, že tebe představa manželské pečeti může znepokojovat.“

Políbila ho, ale pak se rozhodně zvedla a oblékla si šaty.

„Spěcháš?“ zeptal se s lítostí.

„Musím se vrátit domů, matka má nějaké zdravotní problémy. Ozvi se mi co nejdřív. Myslím to vážně, budu šťastná, když řekneš ano.“

Počkal, až Reina zmizí, a pak si přivolal kapsli. Její návrh ho překvapil, o manželství nikdy neuvažoval, v tom měla Reina pravdu, ale taky měla pravdu, že by to vyřešilo všechny jeho potíže, současné i budoucí.

Kapsle ho vyložila na soukromé pláži Magdenových rodičů na druhé polokouli. Sídlo ho uvítalo duhovými vějíři světla rozkládaného luminiscenčními koulemi. Pod bílým mramorovým schodištěm klesajícím v oblouku k moři z horní terasy vily

se táhl dobře pětimetrový barový pult zalomený do tvaru pís-
mene L a za ním míchali drinky spoře oděné dívky a mladíci.
Hrála rytmická smyslná hudba a prolínala se se světlem, až se
zdálo, že zhoustla v hmotu, že stačí natáhnout ruku a nabrat
si jí plnou dlaň. Přízračný přechod z vrcholícího dne do právě
se rozjíždějící noci souzněl s Konstantynovým stále sílícím po-
citem, že se nachází na hraně, na přelomu mezi dvěma světy,
jeden opouští, a do druhého ještě nevstoupil.

Byla tam spousta lidí – kluci z týmu, jejich přítelkyně, něja-
ká ta obsluha pro nezadané, synové a dcery sponzorů školního
kompaktního fotbalu a několik populárních hvězdiček mediálního
průmyslu.

„No konečně,“ někdo Konstantyna chytil kolem ramen.

Ohlédl se a uviděl Magdena, z dechu mu táhlo pivo a pohled
už měl mírně rozostřený.

„Už jsem si říkal, žeš nabral plný arvelský vědomí a jsme pod
tvoji úroveň.“

„Blbče,“ odstrčil ho od sebe. „Já naopak doufám, že tu z ne-
vědomí rychle přejdu do bezvědomí.“

„No tak na to se napijem!“ zařval Magden a táhl ho k baru.

Konstantyn se podvolil. Nechal se odvést k pultu, dal si na-
míchat drink podle Magdenovy volby, popíjel a poslouchal
bezvýznamný hovor svých přátel.

„Kde ses vůbec flákal?“ zajímal se Magden.

„Měl jsem rande,“ odpověděl popravdě.

„Proč jsi ji nevzal s sebou?“ z Magdenova hlasu zněl po-
směch. „Nechtěla, co? To je mi novina. Člověče, že zrovna ty
sebou necháš takhle zametat, tomu se ani nechce věřit.“

„Ve skutečnosti uvažuji o tom, že si ji vezmu,“ odpověděl
na to.

Magden se rozkašlal a vytřeštil na něj oči a z Konstantyna as-
poň na chvíli spadlo celodenní napětí a zapomněl na arvelské

procítání i na Beattynovy tajné hovory. Jenže pak si v davu na protější straně všiml Tristama, jejich pohledy se střetly a Tristam nejenže neuhnul očima, ale ještě mu pohybem hlavy naznačil, aby s ním šel stranou.

Konstantyn se odvrátil, ale Tristamův pohled ho dál pátil. Rychle do sebe obrátil pití a poručil si další.

„Manželství? To nemyslíš vážně. Copak nevíš, co tě čeká s manželskou pečeti? Kdo to dneska ještě vůbec dělá? Z praktických důvodů možná královská rodina a pak už jen pár romantických zoufalců!“

Někdo se dotkl Konstantynova ramene.

„Musím s tebou mluvit,“ po hlase poznal Tristama.

„Vypadni,“ zavrčel.

„Konstantyne, prosím tě...“ nedal se Tristam tak snadno odbýt.

Konstantyn sjel jako blesk z barové židle, udeřil oběma rukama Tristama do hrudníku a odstrčil ho od sebe. Tristam se zapotácel a upadl na záda. Rychle se sbíral na nohy, ale měl dost rozumu, aby se k němu znovu nepřiblížil.

„Chci si jen promluvit,“ naléhal.

„Dej. Mi. Pokoj,“ odsekával slova Konstantyn.

Uvědomoval si, že nikdo z týmu neví, co se mezi nimi stalo, ale neměl v úmyslu jim to vysvětlovat, i když se dalo předpokládat, že ostatní se takhle nejspíš přidají na Tristamovu stranu. Tristam byl v týmu oblíbený.

I já jsem ho míval celkem rád, připustil si neochotně.

„Nechte toho, včera jste si to už vyříkali,“ vložil se mezi ně Magden.

Tristam konečně prokázal nějaký rozum, otočil se a vyklidil pole. Konstantyn se vrátil ke svému pití.

„Co tě žere?“ zajímal se Magden.

„Nech to plavat,“ odbyl ho.

„Hlavně to nech plavat ty,“ napomenul ho Magden. „Nevím, co jste si udělali, ale takovýhle rozpory v týmu nepotřebuju. Je mi jedno, jak se spolu porovnáte, ale začněte na tom makat. Po prázdninách jste oba zase v útoku. Jestli ti teda manželka kompaktní nezatrhne.“

Měl sto chutí mu odseknout, ale spolkl to. Prázdniny trvaly dva měsíce a za tu dobu se mohlo stát cokoli. Jestli skutečně dojde k jeho procitnutí, nebylo moc pravděpodobné, že se ještě někdy vrátí k vrcholovému sportu.

„Buď v klidu,“ odbyl ho a dopil. „Půjdu se projít.“

Chvilková pohoda vzala zaslé. Potřeboval arvelské procitnutí, cítil to každou částičkou své bytosti. Co se života v tomto těle týkalo, jeho paměť byla kompletní, ale s každým dalším dnem si stále naléhavěji uvědomoval, že jeho zkušenost sahá mnohem hlouběji. Bylo to tam, čekalo to na něj a on na to jen neuměl dosáhnout. Pořád to zkoušel, a pokaždé neúspěšně, a to zvyšovalo jeho frustraci. Musel to mít, chtěl to, a zároveň se toho bál a odmítal to, protože to znamenalo, že současný život ztratí bez náhrady – přijde o studium, o tým, o přátele. Bude nekonečně starší než oni všichni, jak by si s nimi mohl rozumět?

Možná proto si nemůžu vzpomenout, protože to nedokážu chtít celou bytostí, napadlo ho.

Moře temně šplouchalo a hořelo odrazy světla ze zábavy, ale stačilo se vzdálit pár set metrů a pohltilo ho šero. Za sebou uslyšel kroky. Ohlédl se.

„Ty fakt nevíš, kdy přestat,“ zavrčel.

Tristam se zastavil sotva metr od něj.

„Musím s tebou mluvit,“ řekl znovu odhodlaně.

„Ale já s tebou ne,“ odsekl Konstantyn a prošel kolem něj, aby se vrátil zpátky na hlavní pláž, ke světlu, k zábavě a společnosti.

Udělal sotva dva kroky, když mu hrdlo zezadu ovinula silná paže. Tristam ho pootočil a prudce ho přirazil tělem ke skále. Nalehl na něj a dál ho pevně držel v sevření. Konstantyn nemohl dýchat, nemohl se ani pohnout, z Tristamova těla sálalo horko, ale celou Konstantynovu bytost místo strachu naplňoval jen pocit všeobjímajícího ponížení.

„Chci si s tebou jen promluvit,“ šeptal mu do ucha horce Tristamův hlas. „To nemůžeš prostě aspoň chvíli mlčet a poslouchat?!“

Mlčet a poslouchat? Ta slova v Konstantynovi vyvolala podivný záchvěv, znal je až příliš důvěrně, měla hlubší význam, už jednou je slyšel pronesená se stejnou intonací, stejně naléhavě a zničeně. Prošla jeho pamětí, proplula jeho dětstvím a klesla pod hladinu arvelského nevědomí, ale on je stále vnímal a viděl vzor, se kterým se spojila, i když si ho nedokázal zařadit.

Procitám, pochopil. Opravdu to začalo.

Jen stěží si uvědomil, že ho Tristam pustil, a donutil se vrátit zpět do přítomnosti. Zhluboka se nadechl a pomalu se otočil, připravený k obraně, ale Tristam zhrouceně klečel s nahrbenými rameny v písku a rukou si pevně zakrýval oči, jako by se snažil zatlačit zpět slzy.

Konstantyn si sáhl na pohmožděné hrdlo a na prstech mu ulpěla lepkavá vlhkost. Překvapeně se na ně podíval.

Krev? Zranil mě?

Pak se pohledem vrátil k Tristamovi a všiml si, že na druhé ruce, na té, kterou měl Tristam bezvládně položenou v klíně, má na předloktí pevně utažený obvaz, na kterém se rozpíjí tmavá skvrna.

Chtěl se zabít? Kvůli mně?

„Tak mluv,“ vyzval ho.

Tristam k němu pozvedl tvář, oči měl zarudlé a rysy poznamenané lítostí.

„Chci se ti omluvit za včerejšek,“ promluvil se staženým hrdlem.

„A?“

„Nevím, co mám dělat,“ vydechl k jeho překvapení Tristam. „Konstantyne, nedokážeš si představit, jaké to je být mnou. Být mnou vedle tebe. Neměl jsem to dělat, vím, že to byla chyba, ale já jsem si prostě nedokázal pomoci. Myslím na tebe už tolik let... a dneska se stalo něco divného. Víím, že to zní šíleně po tom, cos mě málem zabil, ale my dva jsme spojení.“

Něco na té situaci bylo nepřirozeného. Konstantyn si uvědomoval, že kdykoli jindy by cítil jen zhnusení, ale teď podléhal nejistotě a nezřetelnému pocitu provinění. Z arvelského nevědomí neovladatelně vystupovala vzpomínka. Tristamova gesta jako by kopírovala gesta někoho z Konstantynových předchozích životů, jeho hlas měl stejnou intonaci, hlava stejný sklon, stejně klopil oči. Tristam a přízrak minulosti Konstantynovi splývali před očima v jedno, až mu to působilo závrať.

„Miluju tě.“

Ano, to tenkrát řekla a já věděl, že pro ni udělám cokoli. Konstantyn měl před očima její tvář – ne tvář Reininu, ale tvář neznámé ženy, mohlo jí být sotva pětadvacet, měla kaštanové vlasy ostříhané nakrátko, vyhublé ostré rysy, světlé suché rty rozkousané do krve a tvář samou pihu. Její vyčerpaný, uštvaný, zoufalý pohled se s těmi slovy naplnil nadějí.

„Taky tě miluju,“ řekl.

„Konstantyne?“ Tristamův překvapený pohled ho ujistil, že to vyslovil nahlas.

Je mrtvá? letělo mu hlavou. *Je taky arvel? Mám ji hledat? Hledá ona mě?*

Život mu utíkal mezi prsty, všechno se prudce měnilo, všechno dostávalo jiný rozměr.

Přijdu ovšemno, uvědomil si zoufale. *Moje minulost mě pohltí,*

nezůstane nic, co chci já – žádná škola, žádný kompaktní, žádná Reina. Všechno, co teď jsem, čeho jsem doposud dosáhl, ztratí vedle těch věků význam. Moje minulost mi dokonce vnucí cizí ženu. Až plně procitnu, zůstane ze mě jen slabá vrstvička paměti.

„Konstantyne?“ Tristam se zvedl.

Královský sňatek byl podle zákona nezrušitelný, zajištěný fyziologicko-psychologickou manželskou pečeti. Jakmile do něj jednou vstoupí, bez ohledu na to, jak se změní jeho priority a vůle, už nebude moci odejít. Přece jen tu bylo něco, co mohl postavit do cesty onomu obludnému oblaku arvelského vědomí pomalu se rozpínajícímu v hloubi jeho duše.

Sáhl na kom a povolal si transportní kapsli.

„Kam jdeš?“ zeptal se Tristam nejistě.

„Někam, kde nebudeš ty,“ odpověděl zle.

„Ale říkal jsi přece...“

„Přece sis nemyslel, že to patřilo tobě,“ ušklíbl se Konstantyn.

„Počkej, myslel jsem to vážně, že nás dva něco spojuje,“ snažil se ho zastavit Tristam. „Nech mě to vysvětlit...“

„Tebe a mě nespojuje vůbec nic,“ ukončil hovor ostře Konstantyn a vstoupil do přepravního pole. Musel spěchat, musel Reinu přesvědčit, aby si ho vzala ještě dnes.

*

Arvelské procitání, pomyslela si Reina, zatímco prsty jemně přejížděla po vytetované lince svého falešného arvelského identifikačního vzoru. *Jaké asi je? Jak velkou má skutečně moc?*

Ležela v posteli a před ní se otevíral pohled na tyrkysové moře a parajachtu ženoucí se vpřed kombinovanou silou větru, fotonového záření a kinetiky mořských vln. Konstantyn

rychlými a přesnými pohyby nastavoval poměry štítů a plachet tak, aby loď dosáhla co nejvyšší rychlosti. Světle hnědé vlasy měl vyšisované sluncem a jeho oči měly stejnou barvu jako moře kolem nich. Na opálené pokožce vrstvičku vykrystalizované soli. Smál se a něco na ni volal. Kdyby zapnula zvuk, mohla by i slyšet co, ale na tom nezáleželo, jistě to byla jedna z mnoha lehkovážných povrchností, jimiž ho vybavilo mládí a nezkušenost. Dívala se na něj schválně takhle – chtěla ho vidět jen jako projekci obrazu, bez myšlenek, bez ducha, protože si s každým dalším dnem stále naléhavěji uvědomovala, že to jediné je na něm pro ni skutečné, že pouze jeho tělo důvěrně zná. To ostatní zmizí pozřené arvelskou pamětí.

Mohla si tisíckrát opakovat, že při transferu se přenáší celá osobnost – charakter, temperament, intelekt i všechny vlastnosti, že muž, který před jejím pohledem řídí parajachtu, je ten samý, a ne jiný než ten, který před dvaceti třemi lety podstoupil transfer, a že až procitne, nezmění se. A přece...

Copak kdokoli mohl náhle vstřebat tisíciletí vzpomínek a zkušeností, a zůstat stejný? Navěky už se bude jinak rozhodovat, jinak věci hodnotit, jinak žít. Bude to on, a přece nebude. Bude stokrát starší než ona.

„Je z něj překvapivě pohledný mladý muž,“ ozval se od dveří stařecký hlas. „Vypadá mnohem líp, než když jsem se za něj vdávala já.“

„Mami?“ Reina se překvapeně posadila a otočila se čelem k příchozí. „Co tady děláš?“

„Už tě konečně požádal o ruku?“ vyhnula se královna odpovědi.

„Ne,“ odpověděla popravdě Reina.

„Proč ne?“ matka si sedla vedle ní na lůžko.

„Nejsem si jistá. Když podstoupil transfer, bylo mu osmdesát a mně dvanáct. Pamatuju si dost na to, abych věděla, že

tohle,“ Reina mávla rukou k projekci, „v žádném případě není on. Procitnutí ho změní.“

„To ano,“ souhlasila její matka. „Ale ne zpátky ve starce, kterého jsi znávala. Jeho současná zkušenost v něm zůstane a bude ho udržovat ve vazbě na současné já. K nevědomí má arvel mnoho dobrých důvodů, Reino.“

Reina mlčela. Nebylo co říct. Matka jí Konstantyna vybrala a ona s tím souhlasila už před pěti lety. Současné pochybnosti na tom nic neměnily.

„Potřebuju vědět, na čem jsem,“ promluvila znovu královna. „Uvědomuješ si, jak důležité je, abyste právě vy dva uzavřeli sňatek, nebo ne?“

„Ano, jistě,“ řekla Reina.

„Tak neváhej! Svatba musí být do půl roku.“

„Do půl roku?“ opakovala Reina s podezřením.

„Diagnostikovali mi Q-syndrom,“ oznámila jí matka suše.

„To ne,“ vydechla Reina zděšeně.

„Je mi sedmdesát dva let, nedělej z toho takovou tragédii,“ zarazila ji matka ostře.

Ano, byl to požehnaný věk, málokdo se ho dožil. Každý, kdo za něco stál, mohl přece své staré tělo vyměnit za mladší, kdykoli si zamloune, neexistoval žádný rozumný důvod, proč vyvíjet nové léky a technologie na prodloužení věku. Nikdo nesnil o tom, jak se ve sto padesáti bude senilní belhat o holi, všichni chtěli nové mládí, k tomu směřovalo jejich úsilí. To je hnalo vpřed. Arvelský transfer byl univerzální léčebnou terapií. Každý se chtěl stát arvelem. V jejich společnosti nešlo o dlouhý život a klidné stáří, ale o nesmrtelnost.

„Mami,“ nadechla se Reina zhluboka a sbírala odhodlání. „Měla bys to ještě jednou zvážit s přenosem. A-rada tvoji žádost jistě neodmítne, ve skutečnosti na ni už celá desetiletí čekají...“

„Reino, já nejsem arvel a nestanu se jím. Stejně jako nikdo z našeho rodu. To není naše cesta.“

„Já vím,“ přikývla. „Ale přece jen, když máš tu možnost...“

„Moje matka ji měla taky a před ní její matka, každá z nás tu možnost měla, a my všechny jsme ji odmítly a stejně tak to udělal i ty, až nadejde tvůj čas, z dobrých důvodů.“

„Tak proč celý život předstírám, že jsem arvel, když to není naše cesta? Proč jsi to předstírala ty? Proč nosím tohle tetování, když je to tak špatné?! Proč si jednoho z nich mám vzít?“ vyhrllila na ni všechno, co se jí honilo hlavou.

„Nikdy jsem neřekla, že být arvel je špatné, jen to, že to není cesta pro královský rod. Arvelské tetování ti má zajistit úctu, kterou bys jinak musela složitě získávat, prokazuje tvé schopnosti, aniž bys musela projít řadou zkoušek. Usnadňuje ti povinnosti na trůnu, proto ho nosíš. Tak je naše společnost postavena, tak jsme ji my samy vybudovaly. Potřebujeme arvelskou technologii, bez ní nepřežijeme, ale ty a já a každý, kdo bude vládnout po nás, se jí bude vyhýbat. Jsi královna, musíš vždycky dobrovolně stát vně systému, ne být jeho součástí, jen tak můžeš mít dostatečný rozhled, jen to je zárukou správného rozhodnutí a síly ho prosadit. Kdyby arvelské královny akceptovaly A-transfer, kolik bych jich současně vedle sebe existovalo za několik století a jakou paseku by to nadělalo v našem vládním systému? Kdybys byla arvel, měla bys žaludek na rozhodnutí, které tě čeká? Nepodstoupím transfer a ty se vdáš.“

„Nemůžeš mě opustit, nejsem připravená,“ zmohla se Reina na protest.

„Jsi připravená lépe, než jsem byla já, když má matka zemřela,“ matčina ruka měkce spočinula na Reinině tváři a její černé oči se na okamžik z břidlice změnily na samet. „Doba se láme, budeš to ty, kdo nás zachrání nebo pohrbí. I kdybych podstoupila transfer, do těch podstatných událostí už bych nezasáhla.“

„Ale já nechci,“ namítla Reina slabě.

„Jestli opravdu nechceš, nemusíš dělat nic,“ matka se od ní odtáhla a všechno teplo mezi nimi se vytratilo. „Ale není tu nikdo jiný, kdo by převzal tvou roli v nadcházejících letech. Jestli se tak rozhodneš, musíš být připravená s tím vědomím žít.“

„Musí být nějaká jiná cesta.“

„Ano, přesně to si říkali naši lidé, než objevili arvelský přenos,“ řekla královna. „Taky jim nebylo dost dobré to, co už měli. A kam nás to zavedlo? Hledej si jinou cestu, když myslíš, Reino, ale nesejdi přitom zároveň z této, protože tahle cesta na rozdíl od fantazií skutečně někam vede. Po Otto Larssonovi převzal v Teritoriích moc jeho syn Illya. Válka neskončí, bude eskalovat. Máš nanejvýš dva roky na to, abys Arvel zachránila.“

„Myslíš, že dva roky budou stačit?“ zeptala se Reina.

„Konstantynův projekt je uložený přesně v té podobě, v jaké ho zanechal. Jen on ti může říct, kolik času bude potřebovat na dokončení,“ odpověděla královna.

„Chceš říct, že v jeho práci nikdo nepokračoval, že je dvacet tři let u ledu?“ tahle možnost Reinu nikdy nenapadla.

„Chci tím říct, že nikdo jiný v jeho práci pokračovat nedokázal,“ opravila ji matka. „Konstantyn je nejstarší arvel, jakého máme. Bez něj jsme skončili. Nedělám si legraci, když ti říkám, že si ho musíš vzít a připoutat ho k sobě tak pevně, jak jen to půjde.“

„A co když neprocitne včas? Už teď to trvá déle, než je obvyklé,“ připomněla Reina.

„Arvelské procitnutí je závislé na vůli, on musí chtít procitnout víc, než se toho bojí,“ řekla královna. „Motivuj ho. Přesvědč ho, že právě to skutečně chce, a on procitne.“

„Rozumím,“ přikývla Reina, i když vůbec netušila, co víc by ještě mohla udělat.

V tu chvíli se projekce s parajachtou zavlnila a změnila se v logo označující příchozí prioritní hovor.

„Vezmi to,“ vyzvala ji matka.

Reina hovor přijala a ke svému překvapení se jí nabídl pohled do ustarané tváře Beattyna – Konstantynova poručníka. Za ním viděla část skromného vybavení jejich obydlí, jednoduchý vzor na stěně, malý stůl pro dva a dvě židle, stísněnou kuchyňku. To jen o něco víc připomnělo, jak moc velká propast zeje mezi Konstantynem a jí.

„Procitá,“ oznámil Beattyn stručně.

„Procitá?“ vydechla Reina. „Teď? Jsi si úplně jistý?“

„Arvelské procitání, ano, jsem si úplně jistý, už to začalo,“ zopakoval.

„Z čeho tak usuzuješ?“ vložila se do hovoru královna.

„Napadl spolužáka, bil ho pěstí, dokud ten kluk neztratil vědomí, to snad mluví samo za sebe,“ vysvětlil Beattyn a rychle pokračoval: „Můžete být v klidu, zatím mu nedochází, co se děje, ale už nemáte moc času. Jestli se to má udělat, musí to být tento měsíc. Bude to postupovat rychle. Jakmile pochopí jak na to, rozvine si plnou osobnost do několika týdnů.“

„Do několika týdnů?“ vydechla Reina. „To nemůžu stihnout! Musíš jeho procitání nějak zpomalit!“

„Ne, to neudělám, to by ho mohlo zablokovat až do dalšího transferu,“ vzepřel se Beattyn. „Riziko je vysoké – Teritoria na nás tlačí. Potřebujeme ho, a včera už bylo pozdě. Musíte si poradit nějak jinak.“

V tu chvíli se Beattyn kamsi ohlédl, Reina slyšela cizí kroky v jeho bytě a pak bouchnutí dveří. Došlo jí to.

„Poslouchal nás?“

„Mohl slyšet nanejvýš mě,“ ujistil ji Beattyn. „Určitě neví, s kým jsem mluvil. Nějak mu to vysvětlím. Ale teď musím končit.“

Spojení vyhaslo a nahradila je znovu dovolená z loňského léta. Konstantyn na záběrech z plachtění vypadal mladě a uvolněně, ale to dávno vzala voda. V posledních měsících byl stále vážnější a zachmuřenější. Procítal.

Měla jsem to poznat už dávno, vyčetla si Reina. Neměla jsem ztrácet čas. Přestal být kluk, dospěl a připravoval se vzít si ze své paměti všechno, co mu právoplatně patří. A teď je to tady. On je připravený, a já ne. Co budu dělat?

„Měla by ses přichystat,“ promluvila matka. „Jestli se nepletu, bude ti do půl hodiny volat a bude se s tebou chtít sejít.“

„Bude se se mnou chtít sejít, to určitě, ale kvůli úplně jiným věcem, než je nabídka manželství. Teď na to ani nepomyslí. Dokud proces procitání nebude u konce, nemám šanci ho přesvědčit, a pak už bude pozdě.“

„Můžeš si za to sama, Reino,“ řekla matka nevzrušeně. „Měla jsi na to pět let, a nechala jsi to na dnešek?“

„To je všechno, co mi řekneš?“ obrátila se k ní.

„Mám Q-syndrom a ještě dnes abdikuji ze zdravotních důvodů ve tvůj prospěch,“ odpověděla matka. „Je mi líto, ale je to tak, jak jsem řekla – je to na tobě.“

*

„Arvelské procitání musí být strašné,“ zašeptala Tristam.

Její matka podřimující v křesle hned vedle jejího lůžka se s trhnutím probírala. Pokoj byl uklizený, jako by se nic nestalo. Všechno oblečení, které Tristam předtím vytahala ze skříní a polic a naházela do tašky, bylo zpět na svých místech složené do úhledných komínků. Koberec na zemi zářil barvami po vyprání a deska stolu i židle se jen leskly. Nůž zmizel.

„Proč?“ zeptala se matka.

„Vědět, že všechno bude jinak, že se všechno změní, a přitom nemít ani tušení jak a proč,“ vysvětlila Tristam.

„Tebe to nečeká,“ matka předstírala, že jí nerozumí. „Tvůj transfer proběhl, když ti bylo sotva půl roku, vzpomínky ti nic zásadního nepřinesou, pokud si je vůbec vybavíš.“

„Nepotřebuju vzpomínky, aby mi přinesly něco zásadního,“ ohradila se Tristam a posadila se.

Hlava se jí pořád točila a v předloktí zakrytém pevným obvazem jí cukalo. Ne bolestně, spíš jemně a laškovně, jako by jen někdo ťukal na dveře a připomínal jí: tady jsem, nikam nejdu, už se mě nezbavíš.

„Lehni si, ztratila jsi hodně krve, musíš odpočívat,“ napomenula ji matka jemně a snad to, že ji poprvé v životě oslovila jako ženu, Tristam přimělo, aby ji poslechla.

„Co bude dál?“ zeptala se Tristam a sama nevěděla, jestli to chce vědět, jestli chce procitnout ze svého nevědomí.

„Už nikdy to znovu neuděláš,“ řekla matka a Tristam došlo, že žádné souznění se mezi nimi nekoná. „Sebevražda není řešení a ten kluk ti za to nestojí.“

„Mami, já jsem přece nic neudělala,“ řekla Tristam. „Nepopírám, že mě to napadlo, ale nedostala jsem se k tomu. Stalo se to samo, jako kdyby mi ruku rozřízlo nějaké neviditelné ostří. A myslím, že ty to víš, že to pro tebe není žádné překvapení.“

Matka dlouho mlčela. Až to vypadalo, že buď beze slova odejde, nebo bude znovu opakovat slova o nepovedené sebevraždě, ale nakonec přece jen promluvila.

„Nemáš pravdu, Tristam, je to pro mě překvapení, i když možná ne tak silné jako pro tebe. Opravdu jsem věřila, že se mi podařilo tě toho uchránit a že se to nestane. Tohle je ten důvod, proč jsi jako malé dítě podstoupila arvelský transfer a proč jsem pro dívku vybrala mužské tělo. Chtěla jsem tě schovat tak dobře, jak jen to jde – do jiného těla, v jiném pohlaví, v jiné

zemi a pod jiným jménem. Vždycky jsem se bála, že přes všech-
na opatření nakonec selžu, ale jak roky plynuly a nic se nedělo,
začala jsem věřit tomu, že jsem uspěla a že budeš v pořádku.
Že takhle na tebe nedosáhne.“

„Kdo?“ chtěla vědět Tristam.

„Illya Larsson,“ vyrazila jí matka dech.

„Ale to je přece diktátor Teritorií,“ namítla zmateně. „Proč
by se o mě vůbec měl zajímat?“

„Jeho zranění se promítají do tvého těla,“ vysvětlila matka.

„Když jsem byla těhotná, zjistila jsem, jaké spojení se mezi
tebou a jím předpokládá, a utekla jsem. Nemám nejmenší tu-
šení, proč se to stalo právě teď, ale ano, nejspíš se to bude opa-
kovat. Je mi to líto.“

„Ale jak je něco takového vůbec možné?“ chtěla vědět
Tristam.

„A jak je vůbec možný arvelský přenos?“ odpověděla matka
otázkou. „Nevím, ale podle mě to bude technologie na podob-
né bázi.“

„To je nesmysl. Arvelský přenos...“

„Tristam, chápu, že si o tom potřebuješ popovídat, ale teď na
to není vhodná chvíle a já stejně nemám víc odpovědí. Musím
si něco zařídit a ty bys měla odpočívat.“

„Co chceš zařizovat?“ zpozorněla Tristam.

„Myslím, že to víš,“ vyhnula se matka přímé odpovědi, ale
ani to naplno říkat nemusela.

„Další transfer,“ pochopila Tristam.

„Jsem ráda, že si rozumíme,“ přikývla matka. „Musím sehnat
někoho, kdo ho pro tebe udělá, a tentokrát to nebude tak jedno-
duché jako minule. Už nejsem mladá a hezká dívka v nesnázích.
Budu muset přijít na jiný způsob, jak někoho přesvědčit.“

„Ale já nechci podstoupit transfer!“ vzepřela se Tristam.

„Já se tě na nic neptám, Tristame,“ ujistila ji matka a vrátila

se k mužskému oslovení, čímž jí jasně dala najevo, že to myslí vážně.

„Už jednou to nefungovalo, tak proč by to mělo pomoci podruhé?!“ vykřikla Tristam.

„Fungovalo to dvacet tři let,“ odvětila matka. „To mi připadá jako slušný výsledek.“

„Ale pořád nemáš vůbec tušení, proč mě to od včerejška už nechrání,“ připomněla jí Tristam.

„Našel tě,“ pokrčila rameny matka.

„Nebo procitám,“ předeštlala další možnost Tristam.

„Sejde na tom, Tristame?“ zeptala se matka unaveně. „Není lepších dalších dvacet let života nežli smrt?“

„Smrt?“ nechápala.

„Illya Larsson je voják, je to diktátor. Dnes a denně mu někdo usiluje o život, a ty nejsi nic jiného než jeho štít, jeho pojistka, kdyby všechno ostatní selhalo. Je jen otázkou času, kdy smrtelná rána určená jemu zasáhne tebe.“

Tristam na ni zůstala zírat. Ne, to ji skutečně nenapadlo, ale tak jako tak to pořád byla jen možnost, zatímco transfer pro ni symbolizoval jistotu smrti, přinejmenším právě na těch dvacet let, kdy ji mohl ochránit před Illyou Larssonem. Mezi nevědomím a smrtí pro ni nebyl žádný velký rozdíl.

„Nemůžeš mě nutit,“ hlesla.

„Nebudu tě nutit,“ slíbila matka, „ale chci, aby tahle možnost byla připravená pro případ, že dojdeš k závěru, že ji potřebuješ. Sehnat někoho, kdo bude ochotný provést nelegální arvelský transfer, totiž nebude jednoduché a nemusí se mi to podařit několik měsíců, možná i let.“

Ale Tristam věděla, že ji matka nutit bude a že nikdy nepochopí, že nekonečný koloběh nevědomí nic nevyřeší. A nic jiného než koloběh nevědomí ji nečekalo, protože Tristam byla pevně přesvědčená, že za její potíží může právě arvelské procitání.

Už několik týdnů se její obvyklé noční erotické fantazie o K. mísily s neskutečnými sny, v nichž měla tělo novorozence, sála mateřské mléko a před očima neschopnými správně zaostřit se jí míhaly rozmazané obrazy. V těch snech k ní doléhalo mumlání matčina hlasu: „Ty moje maličká, sametová, hedvábná holčičko. Ničeho se neboj, maminka se o tebe postará, maminka nikdy nikomu nedovolí, aby ti ublížil. Jsem tady. Jsem tu jen pro tebe.“ Ten hlas byl v tak příkrém rozporu s obvyklým matčíným projevem, že ji ani nenapadlo, že by mohlo jít o reálnou vzpomínku. Brala to jen jako zvrhlou symbolizaci své touhy uniknout z mužského těla, ale teď, ve světle nových zážitků, už nepochybovala. Procítala, a i když její vzpomínky na pouhý půlrok předchozího života neměly mít žádný význam, přece jen měly sílu změnit vše.

„Lehni si a odpočívej,“ matka její mlčení vzala jako souhlas. „Teď je nutné, aby ses co nejdřív dal dohromady.“

Matka se odešla převléknout a Tristam si lehla a zavřela oči, ale neměla v úmyslu spát a odpočívat. Ať už ji kvůli podivnému poutu s teritoriálním diktátorem čekalo cokoli, matka ji před tím chtěla znovu ukrýt na dvacet let do arvelského nevědomí, a to Tristam nehodlala dopustit. Bylo to vlastně zvláštní. Vždycky své tělo nenáviděla a chtěla se ho zbavit. Teď se jí nabízela možnost, a přece váhala, protože cenou by bylo ztratit sama sebe, zmizet na dlouhých dvacet let do zapomnění. A až procitne a vzpomene si, znovu podstoupí transfer a zapomene a tak pořád dál, dokud bude Illya Larsson naživu a bude ji ohrožovat. Ne že by tedy vzpomínky na bídný život, který doposud vedla, stály za kdovíjaké opatrování, ale právě proto, že ony jediné ji činily jí samou, nedokázala se jich tak snadno vzdát a změnit se ve věčné dítě.

Věčné dítě.

Její úvahy se s tímto spojením přetavily do intenzivního

pocitu, jako by padala do hloubky své paměti. Její život klesal kolem ní, neviděn, a přesto vnímán, přes všechny roky na univerzitě a střední škole, přes roky doma s matkou, do její náruče, k prvnímu nadechnutí, a pak se ponořil ještě hlouběji od prvního nadechnutí jejího současného života k poslednímu nádechu života předchozího.

Ležela. Ležela na zádech, matka se skláněla nad ní a její obrovská a teplá dlaň ji hladila po hlavičce a tváři. Poznávala její tvář, i když byla mnohem mladší a měla nakrátko ostríhané vlasy. Byla však hubená a nezdravě bledá, až pihy na její bílé pleti vystupovaly jako ohnivé skvrnky, rty měla suché a rozkousané do krve, v očích jí stály slzy a měla zoufalý, uštvaný pohled. Tristam vnímala vlastní strach, něco se dělo, něco bylo jinak než obvykle.

„Podaří se to?“ zeptala se matka.

„Nemusíš mít obavy,“ odpověděl starší mužský hlas.

Tristam za ním otočila hlavu a spatřila muže asi osmdesátiletého, měl bílé vlasy a vrásčitou tvář, ale držel se vzpřímeně a v jeho očích se odrážela nesmírná zkušenost. Byl starý, nekonečně starší než kdokoli, koho znala, ale nebyl to stařec. Jinak se to popsat nedalo. Jako by jeho stáří s sebou nepřinášelo starobu spojenou se slabostí a nedostatečností. Nebyl to člověk, byl to arvel.

Oči miminka hleděly na tetování na jeho klíčních kostech a nic jim neříkalo, ale Tristam nahlízející na tuto vzpomínku z budoucnosti se zatajil dech. Znala tohle tetování, tenhle vzor dokázala nakreslit i poslepu. Byl jedinečný a archaický.

K.?! vytrhla se ze vzpomínek na minulý život. K. provedl můj transfer?

Kapitola 3

Co tě nezabije...

„Co tě nezabije, to tě posílí,“ poplácal Illyu po rameni Ted Gardstein, nesnesitelný a protivně sebejistý otcův tajemník. „Výcvikový tábor vám dodá ten pravý náhled na věc, to mi věřte.“

„Já už správný náhled na věc dávno mám,“ odsekl Illya.

Stáli v jeho pokojích v paláci, ale nábytek zakrývalo bílé plátno a projekce byla vypojená a terminál odříznutý od sítě. Všechny jeho osobní věci zmizely, zůstaly mu jen tři uniformy zabalené ve vaku u nohou. Terasa, na které mu jindy touhle dobou prostírali k snídani, zela prázdnotou, na lůžku ležela jen holá matrace. Pokoj mluvil jasně – nepočítalo se s ním. Tentokrát nešlo o prázdné výhružky, otec to myslel vážně. Illya se neměl jen tak vrátit. Měl vyměnit luxus svého života za polní podmínky vojenského tábora.

„Pryč s diktaturou?“ ušklíbl se Ted Gardstein. „Chceme mír, ne válku? Bojujeme za svobodu? Tak co vy to vlastně děláte, Illyo, to mi povězte – bojujete, nebo chcete mír?“

„Jestli si otec myslí, že mě ve výcvikovém lágru přiměje změnit názor, je vedle,“ Illya se neovládl. Gardsteinův posměch ho zasáhl mnohem hlouběji než předchozí otcův řev. „Měl by radši poslouchat, co si lidi opravdu přejou, ale jemu jde jen o jedno a nesejde mu na tom, kolik utrpení jeho válka přináší ostatním!“

„Váš otec je velký muž,“ naklonil se k němu Ted a jeho nenávidný pohled Illyu donutil udělat krok vzad. „A na vás je až moc mírný. Já už bych věděl, jak vás srovnat. Kdyby se můj syn poflakoval po městě, koketoval s odbojem a bral si mě do huby, nevyšel by z toho tak lehce.“

„Že byste dokázal vymyslet něco lepšího než pozavírat všechny jeho kamarády a vyhrožovat mu, že je popravíte, když si nenechá napravit hlavu vojenským výcvikem?“ nedokázal mlčet Illya.

„Když si jen představím, co všechno pro vás Otto obětoval a jaké do vás vkládá naděje, chce se mi brečet,“ napřímil se Ted Gardstein.

„Já se ho o nic neprosil.“

A o mě mu taky nikdy nešlo, pomyslel si trpce. Nechtěl dítě, chtěl jen sebe sama v mladší podobě. Chce, abych to vzal za něj, až už nebude moct. Jen tím poměruje moji cenu. Touží po arvelské technologii a nesmrtelnosti, kvůli tomu rozpoutal válku a já jsem pro něj jen jeden z řady záložních plánů, jak ji udržet v chodu a dosáhnout svého, až mu dojdou síly.

„Radši už buďte zticha, Illyo, a nastupte si,“ vyzval ho Ted.

Illya znovu zatoužil vzepřít se a odmítnout, i kdyby jen proto, aby mu jasně ukázal, že jeho jen tak nezlomí, ale pak se ovládl. Otec i Ted si mohli myslet, že ho posílají na převýchovu, ale on měl jiné plány. Mezi mladými rekruty, chystajícími se na smrt pro pochybné cíle velkého diktátora, najde dost uší ochotných naslouchat hlasu odboje. Byla chyba snažit se proti režimu

vystupovat otevřeně, muselo se na to jinak. Rozložit ho zevnitř. A málokdo měl k něčemu podobnému tak skvělou příležitost jako on. Takže jen přikývl a nastoupil.

Blána dopravního pole ho sevřela v měkkém a teplém kokonu. Říkalo se, že lidé ji tak rádi vyhledávají, protože jim připomíná bezpečí mateřského lůna. Illyovi nepřipomínala nic, ale stejně jako ve všech ostatních i v něm vyvolávala příjemné pocity a klid. Všechny zvuky se ztlumily, světlo mělo jemný růžový nádech a tělo nacházelo oporu úplně všude. Vlastně ani nedokázal poznat, jestli stojí nebo leží, ale na každý pád mu poprvé od okamžiku, kdy ho otcovi lidé s Gardsteinem v čele přistihli s partou známých z odboje s laserovým značkovačem v ulicích, byl dopřán klid a soukromí. Jeho vzdor se vlivem prostředí, které doslova vybízelo k poddajnosti, rychle změnil v lítost a obavy. Scodd, Alegs i Olav byli ve vězení a on sám na cestě do pekla. Jak moc si ještě může dovolit riskovat? Kdy otec definitivně usoudí, že jeho plánům neposlouží, a jakou cenu pak jeho život bude mít? Přesto stačilo jen pomyslet na to, že by se podvolil, s odbojem se rozešel a začlenil se do otcových armádních struktur jako spolehlivý a oddaný důstojník, a všechno v něm se svíralo odporem.

Nesmrtelnost. Arvelský přenos. Jen blázen by byl tak naivní, aby věřil, že pro všechny. Kdepak, pouze pro diktátora a jeho oblíbence.

Nemohl a nechtěl se na tom podílet. Nemohl přijmout, jaké šílenství se v honbě za nekonečným životem rozpoutalo. Arvel měl obrovské ztráty, Teritoria se už roky potácela na hraně zániku. Všechno prodchnul strach a nesvoboda. Smrt.

Illya cítil, jak se mu při těch myšlenkách bez ohledu na pečující prostředí dopravní kapsle stahuje hrudník, až se ani nemůže nadechnout.

Nevzdám to, rozhodl se už posté stejně, ale žádnou úlevu mu

to nepřineslo. Tlak se dál zvyšoval a jemu chvíli trvalo, než si připustil, že na vině nejsou tísnivé a chmurné myšlenky, tak nepravděpodobné totiž bylo, že by dopravní systém selhal. Přesto právě to se dělo – pole kapsle ho tisklo příliš pevně, znatelně se zmenšovalo. Nemohl se ani pohnout, musel bojovat o každý nádech.

„Aktivuj záchrannou sekvenci,“ dostal ze sebe těsně předtím, než mu pevná blána pole neprodyšně uzavřela ústa a nos.

Zadržel dech a čekal, až záchranná sekvence přeruší transport a kapsle se rozpadne, ale nic se nedělo. Chvíli se uklidňoval, že mu strach zkresluje vnímání času, ale pak se začal dusit. Musel se znovu nadechnout, ale nebylo čeho a nebylo jak. Pustil se do boje se silovým polem, vzpíral se proti němu a snažil ho nějak narušit, ale i když svaly napínal k prasknutí, nedokázal se ani pohnout. Zadržovaný vzduch ho tlačil v plicích a on už v panice nedokázal rozlišit, jestli víc touží po tom vydechnout, nebo se nadechnout. Zrak se mu rozostřoval a obcházel ho malátnost. Věděl, že umírá.

Když přišel k sobě, ležel na chladné desce jakéhosi stolu. V plicích ho bodalo a hlava mu třestila. Měl hroznou žízeň.

„Přichází k sobě,“ řekl někdo další v místnosti, hlas zněl podobně jako Alegsův, ale příliš otažitě. Illya chtěl otočit hlavu, aby mluvčího viděl, ale nedokázal se vůbec pohnout.

„Nemůžu se hýbat,“ podařilo mu ze sebe dostat ochraptělým hlasem, jazyk se mu lepil na patro, hlásky se mu formovaly nebývale těžce.

„Dostal jsi nejvyšší dávku paralyzérem,“ odpověděl muž.

„Co se stalo?“ zeptal se zmateně. „Byla to přece nehoda.“

Uslyšel kroky. Vzápětí se nad něj muž naklonil, takže konečně mohl vidět jeho obličej.

„Nehoda není náhoda, Larssone, to bys i v šestnácti už mohl vědět.“

„Aleksi?“

Alegs vypadal jinak. Měl na sobě jakousi uniformu, dlouhé světlé vlasy si ostříhal nakrátko a na jindy hladké tváři měl hrubé strniště. Byl starší. Jako by mu bylo dvacet pět, a ne osmnáct. Ale především jeho pohled byl jiný, odcizený, temný, plný zášti.

„Myslel jsem, že jsi ve vězení,“ Illya si připadal jako blázen.

„Zdrhl jsem,“ pokrčil rameny Alegs.

„Jak?“

„Máme své lidi všude,“ odpověděl někdo jiný a Alegs se při zvuku toho hlasu napřímil, jako kdyby vstoupil generál.

Illya se po hlase instinktivně ohlédl a tentokrát už ho k jeho překvapení svaly na šíji a krku poslechly. U dveří jinak prázdné místnosti stál neznámý muž menšího vzrůstu. Byl trochu při těle a měl vychytralý, lstivý výraz. Na sobě měl společenský oděv a jeho toaletní voda vyplnila prostor výraznou kořenitou vůní. Illyovi se rychle vracel cit i do zbytku těla a s ním přišlo poznání, že neleží jen kvůli slabosti. Byl do půli těla nahý a za zápěstí a kotníky připoutaný k desce.

„Kdo my?“ zeptal se.

„No přece my, z odboje,“ usmál se muž.

Illyovi se těžce uvažovalo, po zásahu paralyzérem ho bolela hlava, ale především byla celá ta situace absurdní a nenacházel v ní žádný smysl, žádný logický vzor, kterého by se mohl chytit. Pouta a následky nervového úderu ho přesvědčovaly, že je v nebezpečí, ale on přece k odboji patřil, přece jim už celý rok pomáhal, riskoval kvůli nim, pohádal se kvůli nim s otcem do krve, bojoval za jejich věc, jak mohl.

„Proč jsem tady?“ zeptal se a styděl se za to, jak moc nejistě a vyděšeně jeho hlas zní.

„Protože jsi Illya Larsson, jediný syn diktátora,“ pokrčil muž rameny.

„Ale to neznamená, že jsem jako on, já s odbojem sympatizuju, účastním se ho,“ namítl Illya. „Alegs vám to může potvrdit. Alegsí?“

Illya se obrátil na Alegse, ale ten se k jeho zděšení jen pobaveně uchechtl.

„Alegs měl za úkol proniknout k tobě a získat tvoji důvěru, rozmístit kolem tebe nenápadně naše lidi a zjistit všechno o tvé ochraně, zvycích a slabinách,“ slitoval se velitel nad jeho zmatkem. „Tohle byl od začátku náš plán. Dostat tebe. A tím nemíním získat tvoji oddanost k odboji, ta pro nás vážně nemá žádnou hodnotu. To, co znamenáš pro Ottu, naopak ano. Skrze tebe ovládneme jeho. Udělá všechno, jen aby se ti nic nestalo.“

„Unesli jste mě, abyste ho mohli vydírat?“ vydechl Illya.

Ze všech možností zrovna tahle by mu nikdy nepřišla na mysl. Jestli něco na světě bylo jisté, pak to, že ho otec klidně nechá v jejich rukou do soudného dne, než aby kvůli němu jakkoli ohrozil své válečné tažení proti Arvelu.

„To je ta poslední věc, která by na tátu mohla zabrat,“ řekl. „Nic pro něj neznamenám. Jsem mu úplně ukradený a vaši špehové v jeho sídle jsou slepí, jestli tohle nedokázali poznat.“

„Ano, my víme, že si tohle myslíš,“ přikývl velitel. „Jenže, hochu, to je běžný omyl dospívajícího chlapce, když jeho otec má plnou hlavu starostí s tím, jak změnit svět. Tvůj otec pro tebe udělá cokoli, a to doslova. Věř mi. Možná bude potřebovat trochu motivovat, ale nakonec se určitě dohodneme.“

„Motivovat?“ opakoval Illya s mrazením v zádech.

„Motivovat, však víš, trochu tvé krve, možná malíček nebo ucho,“ zněla odpověď.

„Alegsí?“ obrátil se Illya prosebně na jediného v místnosti, koho znal a koho až do téhle chvíle považoval za dobrého přítele. „Přece mě znáš. Tohle je šílený.“

„Bud' nad věcí,“ poradil mu Alegse s úšklebkem. „Chtěl jsi pro odboj udělat něco opravdu velkého, tohle je tvoje chvíle.“

„Hajzle!“

„Připravte ho a zařídte mi spojení s diktátorem,“ přikázal velitel.

Zvedli ho ze stolu, postavili ke zdi a ruce mu připoutali k háku zavěšenému ze stropu, přímo před okem projekce.

Alegse se před něj postavil a zkoumavě si ho prohlížel, každický sval v jeho tváři dával najevo nespokojenost.

„Vypadáš moc upraveně,“ pronesl po chvíli. „Někdo by mohl dojít k mylnému závěru, že to nemyslíme vážně.“

Alegse se rozpřáhl k ráně a udeřil ho dvakrát vlevo pod žebra a pak hned následovala řada přesných úderů do zad v oblasti ledvin. Illyu pohltila bolest, jakou ještě nikdy nezažil. Kdyby nebyl připoutaný za ruce a provaz jeho tělo nenapínal jako luk, byl by se reflexivně zkroutil do klubíčka. Takhle jen křičel a sténal a dával se žlučí, která mu s každou ránou stoupala do úst. Z očí mu tekly slzy a slyšel se, jak Alegse prosí, aby přestal. Jak prosí boha, aby to přestalo. Jak volá matku a otce.

„Ještě obličeje,“ řekl někdo nevzrušeně.

Další rána mu dopadla do tváře, Illya si prokousl jazyk, točila se mu hlava a na okamžik, ale opravdu jen na okamžik ztratil vědomí. Jenže tohle milosrdenství netrvalo nijak dlouho. Hned byl zase při sobě.

„Co to je?“ ptal se někdo.

„Nemám tušení.“

„Hojí se to přímo před očima.“

„Kurva...“

„Takhle se sebere dřív, než náš rozhovor s Ottou skončí.“

„Vezmi si boxer a zpracuj ho pořádně, ať aspoň půl hodiny vypadá na umření.“

Bolest mizela, jako by ji odplavoval odliv, Illyovi se vracela

síla. Zrak se mu vyjasňoval. Viděl, jak si Alegs na prsty navléká spojené kovové kroužky, na hřbetu jeho ruky vytvořily ocelový hřeben.

„Ne!“ Illya sebou trhl, ale neměl jak ani kam ustoupit. „Ne, prosím tě, nedělej to! Alegsi!“

„Takhle to nefunguje!“ obrátil se bez sebe hrůzou, že to začne nanovo, na jejich velitele. „Čím víc zranění, tím pomaleji se hojí! Zabije mě!“

„On dá pozor,“ usmál se laskavě velitel.

Rána do tváře dopadla s prasknutím. Illyu oslepila nová dávka bolesti. Netušil, která kost v obličeji nevydržela a zlomila se, po krku mu stékal proud krve. Uvědomil si, že rychlá regenerace po první nakládačce mu prokázala špatnou službu a že teď a tady reálně hrozí, že ho umlátí k smrti. A nikdo nepřijde, aby ho zachránil. Nikdo netuší, kde je.

Nechtěl zemřít. Sebral všechny síly, dokud po prvním zotavení ještě nějaké měl. Sevřel rukama pevně provaz, přitáhl se a oběma nohama vykopl proti Alegsovi. Zasáhl ho do hrudníku, úder byl tak silný, že doslova cítil, jak Alegsův hrudní koš pod ním povoluje a hrouť se. Vzápětí už muž odletěl několik metrů dozadu a zůstal bezvládně ležet.

„Velká chyba,“ prohodil nevzrušeně velitel odboje a namířil na něj paralizér.

Procitnutí po nervovém úderu, opakovaném v tak krátké době podruhé, bylo o dost obtížnější. Nejprve se mu vrátil zrak. Díval se na podlahu, na které se rozlévala louže krve. Chvilí mu trvalo, než mu došlo, že je to jeho krev. Pořád kapala, vnímal, jak mu stéká po linii čelisti na bradu, odděluje se do kapek a padá k zemi. Spolu s tímhle uvědoměním přišla bolest. Tepala mu v celém těle, nedokázal rozlišit, kde a jaká má zranění, jako by ani kousek z něj nezůstal zdravý.

„Chci vidět, že je naživu,“ dolehl k němu otcův hlas.

K obrazu kapající krve se přidal zvuk. Chrčivý nádech střídající se se slabým sténáním, jako když kňučí zraněný pes, pořád dokola, zachrčení, sten, zachrčení, sten...

„Nejen naživu, ale už i při sobě.“

Někdo k Illyovi přistoupil, popadl ho za vlasy na temeni a zvedl mu hlavu tak, aby projekce zabírala jeho tvář. Konečně uviděl otce. Vysoká štíhlá postava, sevřená v tuhé nepoddajné slavnostní uniformě, hubená tvář, zapadlé oči a nehybný výraz, který skrýval každé hnutí mysli. Neodrážel vůbec nic, jako kdyby si byli úplně cizí. Jako kdyby velký diktátor hleděl na polámanou loutku, a ne na syna.

„Co chcete?“ pohnuly se vzápětí k Illyovu překvapení tenké rty.

„Vás,“ zněla stručná odpověď.

„Jak proběhne výměna?“ zeptal se Otto Larsson bez pohnutí.

„Žádná výměna neproběhne,“ odpověděl velitel. „My vás nechceme živého, chceme vaši smrt. Takže nabídka zní: ustanovíte tribunál, který vás veřejně bude soudit za rozpoutání války s Arvelem, shledá vás vinným a pošle vás na popraviště. V okamžik vaší smrti bude Illya volný.“

„Máte mě za blázna?“ otcovo sebeovládání přece jen poněkud povolilo.

„O nic víc než vy mě,“ opáčil velitel odboje. „Žádná výměna nebude, nedám vám do ruky nic, co by vám pomohlo nás najít a poslat na nás speciální jednotky. Nemám důvod vašeho spratka zadržovat, na něm mi ani trochu nesejde. Chci konec režimu a vaši smrt. Udělejte, co žádám, a Illya bude žít. Je to váš život za jeho. Tak prosté to je.“

„Nedáváte mi žádné záruky,“ podotkl Otto.

„To máte pravdu,“ pokrčil rameny velitel. „Na druhou stranu vám ale ochotně každý den pošlu detailní záznam z cely vašeho syna, abyste měl přesnou představu, jak strávil svůj

poslední týden. Doufám, že jeho jedinečná schopnost regenerace mi dovolí zajít hodně daleko. Opakovaně.“

„Dobrá,“ přikývl Otto. „Udělám, co chcete.“

„Čím dřív, tím líp.“

Illya vyhledal otcovy oči. Byly chladné a bezvýrazné, v naprostém kontrastu s rozhodnutím, které diktátor právě učinil. Jako by se mu to jen zdálo. Otto zaregistroval jeho pohled a podíval se mu do očí. Jeho výraz byl stále stejně tvrdý, ale slova ne.

„Postarám se o to, Illyo, všechno bude v pořádku.“

*

Co tě nezabije, to zabije někoho jiného. Je možné, že tuhle základní pravdu Illyovi někdo zatajil? myslel si rozčileně Ted Gardstein, zatímco netrpělivě čekal, až pro něj tranzitní systémem vytvoří kapsli.

Kolem nich spěchali lidé z kanceláře s rukama plnými tabulek a zpráv a s tváří staženou soustředěním. Připravit pohřeb diktátorovy manželky je velká událost. Všechno muselo být perfektní. Vybíralo se dřevo na hranici, objednávaly se celé bedny kadidla a vonných esencí a obrovské pugéty pohřebních květin. Celá jedna sekce vybírala salón, který pro Sylvii navrhne její poslední šaty. A teď tohle...

„Ještě něco bych měl vědět?“ štěkl Ted na nervózně přešlapujícího pobočníka.

„Tedy, vlastně ano,“ přikývl mladík, nasucho polkl a pak ze sebe vysoukal: „Diktátor nechal tělo své ženy přenést do své ložnice.“

Cože?! chtěl Ted zařvat ze všech sil, ale ovládl se. Je to moje chyba, měl jsem mu to říct hned, ale copak mě mohlo napadnout, že bude takhle vyšilovat? Jestli se tohle dostane na

veřejnost, skončili jsme ještě předtím, než jsme skutečně stihli začít. Každý bude mít pocit, že je jeho svatou povinností převzít moc, než ji ponechat šílenci.

„Nikomu ani slovo,“ přikázal ostře pobočníkovi. „Postarám se o to.“

Nastoupil do připravené kapsle a požádal o přepravu přímo do Illyovy ložnice. Nikdo jiný neměl tak vysoké oprávnění, do těsné blízkosti diktátora mohl pouze on sám a lidé, jejichž přístup autorizoval. A on zatím přístup neautorizoval nikomu. I když za to sklidil značnou nevoli, Illya dal všem jasně najevo, že při tom zůstane.

Hodný hoch, pomyslel si Ted.

Idiot, plivl vzápětí v myšlenkách na adresu hodného hochy nadávku.

Minuty přenosu se nekonečně vlekly. Za tu dobu mohlo dojít k nejhoršímu a Ted neměl, jak tomu zabránit. Illya zrušil Sylviin pohřeb, tahle informace byla oficiální a jejímu šíření se nedalo zabránit. Ta druhá o mrtvole nastěhované do postele tikala v pozadí jako nevybuchlá bomba, a ani on nedokázal odhadnout, jestli stihne dorazit včas, aby ji zneutralizoval.

Pokud ji vůbec zneutralizovat dokážu, připustil si neochotně Ted. V mysli mu nevolána vytanula vzpomínka na Illyovu tvář, když se mu poprvé od Ottovy smrti odhodlal postavit: *Já nejsem otec a na to byste měl ve vlastním zájmu pamatovat vy,* to Illya řekl, a přesně v tu chvíli začalo povolovat pevné pouto mezi nimi dvěma. Tehdy poprvé Teda nevnímal jako zachránce a důvěrníka, ale jako oponenta. A Ted nemohl udělat nic, aby to spravil. Vsadil na to, že Illyovi vděčnost za záchranu života nedovolí uvědomit si, že s ním manipuluje, ale stal se pravý opak. A přitom si Ted jeho důvěru musel udržet. Slíbil to Ottovi. Měl dohlédnout na to, že Illya půjde dál po vytyčené cestě.

Kapsle dorazila na místo a přenosové pole povolilo. Ted vykročil do místnosti.

Ložnice byla zařízena ve strohém a studeném stylu. Nábytek v šedé barvě vypadal bytelně a nenápadně. Nikde žádný obraz, žádné závěsy, žádné květiny. Nic jasného a teplého. Společný byt Illyi a Sylvie vypadal úplně jinak, ale tady jako by Illya vědomě vytěsnil všechno, co by mu mohlo přinést radost nebo ho rozptýlit. Mělo to nejspíš všem ukazovat, jak je střídmý a jak dodržuje disciplínu, ale Tedovi to spíš šeptalo o snaze trestat sebe sama.

Na posteli leželo voskově bledé tělo. Sylviina tvář připomínala masku, štíhlé tělo, které už nedoplňovala dynamika pohybu, bylo prostě jen vychrtlé a jemné světlé vlasy stále zpoceně a slepené, jak bojovala s jedem. To vypovídalo o tom, že ji ještě nezačali připravovat na pohřeb.

Ted opatrně nasál vzduch nosem. Žádný zápach necítil.

„Tělo se nerozkládá,“ Illya se vynořil ze své pracovny.

Světlé vlasy měl na znamení smutku čerstvě obarvené načerno. Už zase. Ta barva jeho rysům dodávala na ostroti a výrazu temnotu. Měl na sobě tmavou uniformu a držel se vzpřímeně. Na první pohled vypadal úplně normálně, ale Ted cítil, že něco je jinak, že Illya překročil jakousi pomyslnou hranu. Nebyl stejný jako včera. V muži, který teď proti němu stál, se něco podstatného změnilo. I když si to Ted připouštěl jen neochotně, z Illyi šel strach.

„Tělo se nerozkládá, protože ještě před hodinou bylo v chladicím boxu,“ odvětil, sebral odhodlání a dodal: „Kam patří.“

„Myslíte si, že jsem se zbláznil,“ pochopil Illya.

„Ne,“ odpověděl Ted popravdě, což ovšem neznamenalo, že kdyby si myslel opak, řekl by ano nahlas. „Myslím, že jste došel k nesprávnému závěru, protože nemáte úplné informace. A je to moje chyba – musíme si promluvit.“

„Tak mluvte,“ vyzval ho Illya, opřel se rameny o zárubeň dveří a založil si ruce na prsou.

Předstíraná uvolněnost, popřená pažemi zkříženými na hrudi v jasném gestu odporu a nedůvěry.

„Pokud by Sylvie byla jediná, kdo má schopnost přebírat na sebe vaše zranění, pak by váš závěr ohledně jejího stavu byl opodstatněný,“ začal opatrně Ted. „I já bych se přiklonil k tomu, že je mrtvá jen zdánlivě, ale je tu mnohem jednodušší vysvětlení toho, že vaše tělo i nadále rychle regeneruje.“

V Illyově tváři se nepohnul ani sval. Ted se cítil krajně nejistý. Teprve v tuto chvíli se ukáže, jestli Illya skutečně zešílel, nebo jen došel k nesprávným závěrům, jestli dokáže přijmout jinou skutečnost než tu, kterou si přeje a ke které se upíná.

„Sylvie nebyla jediná,“ dokončil Ted.

„Nikdy jste se o tom nezmínil, proč bych vám teď měl věřit?“ zeptal se Illya a Ted zaregistroval, jak rychlým pohledem sklouzl po těle své ženy.

„Sylvie byla až druhou holčičkou v pořadí svázanou s vámi tímhle poutem. Ta první ale zmizela, ještě než jsme se stihli přesvědčit, že to funguje. Ani já, ani váš otec jsme se nikdy nedozvěděli, co se s ní stalo.“

„Zmizela?“ opakoval Illya pochybovačně. „Jen tak?“

„Nevyjádril jsem se přesně – její matka se v průběhu těhotenství dozvěděla o programu, v němž bylo dítě počato, a utekla ještě před porodem,“ vysvětlil Ted. „Pravděpodobně se domnívala, že tím své dítě chrání.“

„A otcova výzvědná služba... moje výzvědná služba,“ opravil se Illya důrazně, „ji nikdy nenašla? To je velmi nemilé.“

Z Illyova posměšného tónu Ted poznal, že mu nevěří.

„Její stopu jsme ztratili za hranicemi Arvelu a Otto rozhodl, že bude lepší, když všechno nevsadíme na to, že ji najdeme, a raději zahájil záložní plán. Sylvii.“

„Dejme tomu,“ prohodil Illya. „Ale to stejně neodpovídá na moji otázku, proč jste se o tom přede mnou nikdy nezmněl. A to přesto, že jsem se jasně vyjádřil, že chci o tomhle programu vědět všechno.“

„Jenže to jste řekl až poté, co jste začal žít se Sylvii,“ upozornil ho Ted.

„Jaký to má význam?“ zeptal se Illya a Ted mu za to přičetl body k dobru. Místo kritiky, že ho neposlechl, se mu dostalo možnosti všechno vysvětlit. Možná to se ztrátou svého postavení viděl příliš černě.

„Pouto, které vás spojovalo se Sylvii, bylo založeno na biologické spojitosti,“ odpověděl a čekal.

Doufal, že se Illya dovtípí sám, ale ten se žádnými dohady nezdržoval.

„Mluvte přímo,“ vyzval ho.

„Takové pouto může vzniknout pouze mezi sourozenci,“ řekl Ted.

V Illyově výrazu se odrazilo pochopení.

„Vaše moc je ještě pořád nestabilní, a kdyby se rozeslo, že máte poměr s vlastní sestrou, mělo by to fatální důsledky. Navíc jste se potřeboval soustředit na podstatnější věci. Považoval jsem za správné nechat si to pro sebe,“ uzavřel to Ted.

„Sylvie není moje sestra,“ pronesl Illya důrazně.

„Illyo,“ promluvil Ted mírně. „Jaký bych asi tak mohl mít důvod, abych vám v této věci lhal? Kdybych měl sebemenší pochybnost o tom, že Sylvie je skutečně mrtvá, byl bych první, kdo by dělal všechno pro to, aby se uzdravila a mohla vás dál chránit. Bylo by to pro nás mnohem jednodušší než se spoléhat na nějakou neznámou ženu schovanou kdoví kde. Vždycky mi šlo jen o vaše bezpečí – to dobře víte.“

„A Sylviina matka?“ zeptal se Illya.